

KOMMUNISTISK POLITIK

16. OKTOBER 1908 - 11 APRIL 1985

ENVER HOXHA 100 ÅR

Nr. 20
12. årg.

2008
10. oktober -
23. oktober
Støttepris 20 kr.

TEMA: ENVER HOXHA 100 ÅR

Krisen går global s. 2 • Ingen krisehjælp til kapitalen s. 3 •
Folketinget åbner under tilspidset finanskriser s.4 • Besøg i Sandholm s. 8 •
Ingeniør Sørensen s. 9 • Politifolk dømt for ungdomshusbrutalitet s. 10 •
Fred i Irak er en mulighed s. 12 • Kapitalismens sidste stadium s. 14 •
BC Andersen: Erindringer om socialismen s. 16 •
Kapitalistisk brandslukning s. 20 • Debat s. 22 • Hvem skal nu betale? s. 24

Krisen går global

KOMMUNISTISK POLITIK

Den finansielle tsunami skyller nu ind over alle kontinenter. I næsten ufatteligt tempo er krisen gået global. Aktiemarkederne styrtbløder. Asien har set det største fald i aktierne siden den berygtede sorte mandag i 1987. Børserne krakker glidende. Rusland, Brasilien, Indonesien og en stribe andre lande har på de værste dage måttet suspendere aktiehandlen for at undgå akutte krak. Island er på bankerottens rand og nationaliserer sine banker. England nationaliserer storbanker. Den amerikanske stat overtager kreditselskaber og banker, som går fallit.

Utænkeligt for bare et par uger siden, og en panikagtig indrømmelse af, at den dominerende nyliberale politik har været en global katastrofe. Privatiseringer og deeregulering - fjernelsen af alle hæmmende bånd på bankernes, finansinstitutionernes og spekulanternes profitjagt - har bragt verden ud i den største økonomiske krise i 80 år - med kurs nedad.

Tsunamien kunne ikke tales til ro med fine ord, om at den amerikanske økonomi er 'grundlæggende sund' eller den danske er både 'sund og robust'. Markedsfundamentalistiske regeringer som Bush-administrationen i USA, Tony Blair/Gordon Brown-regeringen i UK og Fogh i Danmark har derfor haft travlt med at spænde sikkerhedsnet ud under de kollapsende banker og finansinstitutioner, der skal betales af skatteyderne, af den brede befolkning, for at kapitalisterne, der har skabt finanskrisen, kan gå fri og bevare deres profitter.

Men de gigantiske sikkerhedsnet - 700 milliarder dollars i USA, 35 milliarder kroner i Danmark, osv. - har heller ikke kunnet stoppe nedturen. Knap var den amerikanske krisehjælp til kapitalen vedtaget af kongressen, før aktierne styrteddykkede igen. Dagen efter at Fogh-regeringen annoncerede sin plan oplevede den danske børs sit største fald i aktiekurserne nogensinde. 'Redningsplanerne' virker ikke efter hensigten. Krisen stikker dybere endnu.

De globale og lokale konsekvenser er stadig uoverskuelige, for den udvikler sig daglig, time for time, børsdag

for børsdag. Og nu sætter den virkelige krise ind. Gældsfeften er forbi. For aggressive banker, dristige finansfolk og ekspanderende industrialister, og for millioner af almindelige mennesker, som er blevet opmuntret af kapitalens giftige nyliberale regeringer til at stifte gæld og leve på kredit, og som nu skal betale regningen. USA, Euroland, Danmark er i recession. Andre lande og andre regioner vil følge efter. Produktionen indskrænkes, fra boliger til biler, fordi den ikke kan afsættes. Antallet af konkurser vokser, det er begyndelsen til massefyringernes tid. Millioner tvinges til at gå fra hus og hjem. Det kunstige kapitalistiske boom ender i jammer. Arbejderne, den brede befolkning, pensionister, de unge vil opleve en drastisk forværring af deres situation og levevilkår. I de fattigste lande er livet værre end ubærligt.

De geopolitiske konsekvenser vil være omfattende. USA er på vej til at miste sin status som altdominerende supermagt. Loven om imperialismens ujævne udvikling slår igen. Men først og fremmest svækker krisen kapitalismen på globalt plan. Alle kapitalistiske lande vil blive ramt (og der findes ingen socialistiske), alle kapitalens regeringer vil blive svækket. Rusland og landene i østeuropa vil få en ny lektion i markedsøkonomiens forbandelser, og det 'stærke' Kina, pumpet op af amerikanske og vestlige gigantinvesteringer i billig arbejdskraft, vil ikke gå ram forbi.

Kapitalismen spiller fallit for øjnene af en hel verden. Politikere og økonomer, der for en uge siden skamroste det fri marked, kræver nu indgreb og reguleringer. Kapitalismen skal pludselig 'under kontrol'. Men det kan den ikke komme, både Friedmann og Keynes er døde. Recepterne fra 1930'erne og 1970'erne duer ikke. De er også en del af problemet. De herskende har reelt kun to metoder: At vælte byrderne over på arbejderne og folkene, og så krig.

Der findes ét og kun ét alternativ. Marx' og Lenins: Revolution og socialisme.

Redaktionen 7. oktober 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 17.10.08

Ingen hjælp til kapitalen - Nægt at betale dens krise!

Sandhedens time er kommet for Fogh-regeringen: Boblen er bristet og kejseren står nøgen. Foghs mirakeløkonomi viste sig at være et oppustet boom for lånte penge, som nu kaster hundredtusinder af glade friværtdanskere ud i, hvad der kan blive livslange gældskvaler. Forbrugsfesten, som de nederste aldrig fik del i, er uigenkaldelig slut – og fremtidsudsigterne mere dystre end i fattigfirserne.

Den nyliberale politik har ikke mindst pantsat den unge generation til op over skorstenen. Opmuntret af Foghs ansvarsløse spekulationsøkonomi er danskerne blandt de mest forgældede folk i verden.

Fogh og Co. har givet deres bidrag til den globale finanskrisen, som hans makker George Bush og de herskende neoliberaler i USA har skabt og som nu rammer Danmark med voldsom kraft. Den afslører med ubehagelig tydelighed, at Fogh-periodens økonomi har været total fejlslagen. Den danske økonomi hverken er 'sund' eller 'robust', den er betændt og i krise.

Nu skal regningen betales for bankernes og spekulanternes vilde profitjagt og forbrugsfesten på klods.

Fogh-regeringen har hastet med at udklække krisehjælp til kapitalen, en redningsplan, der skal sikre bank- og finanskapitalisterjernes profitter efter festen. Denne redningsplan er intet andet end en statsgaranti tiul spekulanterne. Almindelige bankkunder – og det er alle tvunget til at være – kommer til at betale i første omgang, i anden bliver det almindelige skatteborgere.

Men først nu sætter *den virkelige krise* ind. Ingen kan endnu overskue, hvor dyb den bliver, men den bliver dybere end de fleste gør sig forestil-

ling om. Fogh praler af 'lav arbejdsløshed' – men arbejdsløsheden begynder nu at vokse for alvor, antallet af konkurser eksploderer, virksomheder indskrænker og lukker. Tvangsauktioner af boliger skyder i vejret sammen med de store rentestigninger. Voksede inflation og gigantiske prisstigninger på fødevarer og energi udhuler realløn og indkomster og rammer arbejdende og ikke mindst pensionister, studerende og andre på overførselsindkomster hårdt.

Fogh har brugt penge på profitsikring, skattelettelser til de rige og på at føre krig i fremmede lande, mens samfundets infrastruktur forfalder, den offentlige sektor er bombet baglæns, og danskerne er forgældede, mens reallønnen falder og de nederste

ne af os. Et andet samfund – et socialistisk samfund – er nødvendigt.

Arbejderne og det store flertal må sige nej til krisehjælp til kapitalen og nægte at betale for kapitalens krise.

I stedet må der kæmpes for at forhindre at krisen kastes over på de arbejdende, de arbejdsløse, de uddannelsesøgende og folk på overførselsindkomster. Masseaktionerne kan bremse Foghs og kapitalens kriseplaner. Nogle krav vil være:

- *Ingen krisehjælp til kapitalen. Inddrag spekulationsgevinsterne og brandbeskat de uhyrlige gevinster, som direktører og topfolk har raget til sig. De ansvarlige for krisen skal betale for den*

- *Invester milliarder i velfærd, ikke i krig. Træk alle danske tropper hjem fra Afghanistan, Irak og andre lande.*

- *Stop for privatiseringerne, genopretning af den offentlige sektor*

- *Højere løn og generel dyrtidssikring både i det private og det offentlige*

- *Forhøjelse og dyrtidssikring af dagpenge og pensionernes grundbeløb, indbefattet folkepensionen. Kompensation for det årelange tyveri via satsreguleringen.*

- *En klækkelig forhøjelse og inflations-sikring af SU'ens grundbeløb*

- *Moratorium og gældsomlægning/gældsannullering til almindelige kriseramte boligejere, der trues af tvangsauktion*

- *Vælt den reaktionære finanslov! Fyr Fogh!*

KOMMENTAR

ryger ned under fattigdomsgræsen.

Nu appellerer Fogh om støtte til krisehjælpen til kapitalen og lover at 'det bliver godt igen'. Han har fremsat et andet kriseprogram til gavn for de rige i form af en sort finanslov, som betyder nye beskæringer i dagpenge, tvungen opsparing på 1 pct til den Særlige Pensionsfond (SP), yderligere reallønsfald og ringere levevilkår for det store flertal.

Fogh har løjet og bedraget gennem syv år som regeringschef. Han lyver igen, når han lover at overvinde krisen og 'sikre velfærden'. Fogh, hans regering og hans politik er en del af problemet, ikke af løsningen. På globalt plan se vi kapitalismen spille fallit forøjne-

APK

Arbejderpartiet Kommunisterne

7. oktober 2008

Folketinget åbner under tilspidset finanskrise

Det store spørgsmål er hvem der skal betale for den økonomiske krise, der udvikler sig dag for dag. Regeringen og folketingsflertallet vil sende regningen for kapitalens krise videre. Foghs åbningstale bragte kun mere af hans forfejlede medicin.

Op til folketingets åbning i dag så man det største kursfald nogensinde for det danske C20-indeks. På en dag barberedes 11,1 pct. væk. Siden årsskiftet er indekset faldet med over 30 pct. Blodbadet på børsen skete på trods af den kriseplan for kapitalen, som regeringen og storbankerne i al hemmelighed havde besluttet dagen før. Spekulanthjælp med statsgaranti!

Danmark står i en af de alvorligste kriser nogensinde. Krisehjælpen og børspanikken er i sig selv en markant dementi af regeringens stadige spin om, at den danske økonomi er 'sund' og 'robust'.

Regeringen forsøger at fralægge sig ethvert ansvar for den økonomiske krise, der startede i dens modelland USA, hvis neoliberal model Anders Fogh Rasmussen ikke bare har rost til skyerne, men efter evne søgt at kopiere og overføre til danske forhold med privatiseringer, nedskæringer og deregulering af kapitalen – og opmuntring til gældsættelse og friværdisboom.

Fiasko for Foghs nyliberale politik

Fogh-regeringen er lige så fuldt ansvarlig for krisen i Danmark som Foghs kampfælle i Det Hvide Hus George Bush er for den amerikanske og globale økonomiske krise. Den har med sin uansvarlige økonomiske politik og kriminelle deltagelse i USAs krige også givet sit bidrag til den store finansboble, som nu er bristet. Den nuværende krise er en understregning af fiaskoen for Foghs dogmatiske nyliberalisme og markedsfundamentalisme.

Danske banker, investeringsselskaber,

fonde og pensionsselskaber har fået lov til nærmest uhæmmet at boltre sig i den globaliserede økonomi og spekulere globalt, ikke mindst for penge lånt af udenlandske banker. Hvor store tabene er, er endnu ikke opgjort. Omfanget holdes skjult som forretnings- og statshemmeligheder, indtil sløret i enkelte tilfælde falder med en bank, der går konkurs, en hastig fusion eller nye kriseindgreb.

Finansinstitutionerne og deres spekulanter bliver nu indhentet af den eksploderende finans- og børskrise. Men først og fremmest tvinges de til jorden af den virkelige økonomi – recessionen som er en realitet i både USA, Danmark, det meste af Euroland og på vej i de øvrige regioner i verden.

De rammes hårdt af den simple kendsgerning at de arbejdendes købekraft er begrænset, at gælden er steget til op over begge ører og ikke kan indfries 100 pct., og at der er lukket for yderligere kredit.

Krisehjælp og statsgaranti til spekulanterne

Den økonomiske krise i Danmark bevæger sig hurtigt. Det seneste halvår er produktionsvæksten faldet og forventningerne har løbende måtte skrues ned. Arbejdsløsheden er holdt op med at falde og begynder igen at vokse. Antallet af konkurser er nu på det højeste niveau, siden Danmarks Statistik begyndte at registrere dem i 1979. Inflationen og prisstigningerne galopperer. Renterne på gælden fra friværdiboomet eksploderer. Reallønnen falder også for dem, der fik 'historiske lønstigninger'

ved overenskomsterne.

Men det er finansverdens profitører og spekulanter, bankdirektører og finansguruer, regeringen kommer til undsætning. Med den kriseplan, der blev aftalt søndag, hvor der oprettes en fond på 35 milliarder kr. til kriseramte og konkurstruede banker, spændes et sikkerhedsnet ud under ansvarløse spekulationer. Der udbetales ikke udbytte til aktionærer i to år, og de vildt spekulative aktieoptioner i eget selskab stoppes. Hjælpepakken sælges samtidig først og fremmest som sikkerhedsnet for bankkunderne – som en forhøjelse af indskudsgarantien til over 300.000 kr. Men hvor mange almindelige danskere har det stående på kontoen?

Der gøres et stort nummer ud af at påstå, at det ikke er skatteyderne, der betaler, men bankerne selv. Det er usandt. For det første sættes skatteyderpenge ind, når loftet nås. For det andet væltes bankernes udgifter over på bankkunderne i form af gebyr- og takststigninger og på mange andre snedige måder, og ikke mindst hos bankens bedste kunder, de gældsplagede danskere. Det beregnes at krisehjælpen i gennemsnit koster almindelige danskere 5000,- kr. årligt. Alle folketingspartier, SF indbefattet, støtter spekulantgarantien. Kun Enhedslisten afviser den.

Økonomien er gået dramatisk baglæns. Alligevel har Fogh-regeringen fastholdt at hovedproblemerne er mangel på arbejdskraft og risiko for 'overophedning'. På den baggrund ville den genindføre den tvungne opsparing SP på en procent af indkomsten, og gennemføre endnu en baglæns 'reform' af dagpengesystemet. Det første opgives, men Fogh-regeringen har dagpenge og overførselsindkomster i kikkerten. De skal presses og betale ekstra for at kapitalen kan reddes ud af sin krise, og profitører og spekulanter sikres fortsat forgyldning.

Der står ikke kæmpedemonstrationer i dag foran Christiansborg for at forlange Foghs afgang og folketingsflertallet sat på porten. Det vil komme, når krisens omfang går op for danskerne, og ikke mindst hvem Fogh og Co. har i sinde at lade betale for den.

'Et trygt og sikkert samfund'

Anders Fogh og hans reaktionære flok har fået og fastholdt regeringsmagten gennem syv dystre år ved at påstå, at dens politik skaber tryghed og sikkerhed. Remsen gik igen i åbningstalen til folketinget:

"Danmark er et godt og trygt sted at bo. Vi har ét af verdens bedste velfærdssystemer. Vi er ikke truet af krig og naturkatastrofer."

"Et trygt og sikkert samfund skaber vi ved at fremme reformer, der ruster os til fremtiden. Ved at opmuntre til fornyelse, initiativ og virkelyst. Og ved at tage medansvar i verden omkring os. Den linje har regeringen fulgt siden 2001. Den vil vi fortsætte. Så Danmark også i fremtiden er et trygt og sikkert samfund at leve i."

Alt hvad Fogh og Co. gør er rettidig omhu for at bevare, sikre, skabe og fremme 'tryghed' og 'sikkerhed'. Mens utrygheden og den sociale uro vokser, danske soldater deltager i kolonikrigenes rædsler i Afghanistan og Irak, og der er store konfrontationer mellem ungdommen, politiet og reaktionære politikere, og der nu også er udbrudt kriminelle bandekrig i storbyerne, taler Fogh salvesfuldt om tryghed og sikkerhed og ingen krig.

Den sociale og økonomiske utryghed er voldsomt forstærket med finanskrisens gennemslag. Selvfølgelig lover Fogh, der udelukkende har skabt 'tryghed' og 'sik-

kerhed' med hele sin politik, den 'aktivistiske udenrigspolitik' og den nyliberale økonomiske politik, '*at sikre ro og stabilitet i det danske banksystem*' (tryghed og sikkerhed). Nu praler Fogh ikke som han plejer af 'rettidig omhu'. Nu praler han af, at 'regeringen har handlet resolut' med garantiordningen, der tilfører kapital til kriseramte banker - og i sidste ende lader almindelige folk betale.

Derom siger han: "Vi skærper Finanstilsynets kontrol med banker og andre finansielle institutioner. Vi strammer reglerne om bankers salg af egne aktier. Vi indskrænker anvendelsen af aktieoptioner. Vi sikrer større gennemsigtighed om bankernes adfærd og låntagning. Kunder og aktionærer skal kunne se, hvad det er for en bank, de betror deres penge. Og vi vil sammen med vore partnere i EU drøfte, hvordan vi styrker den internationale regulering af kapitalmarkederne."

Men hvordan kunne det komme så vidt? Hvis Fogh og hans regering havde udvist noget, der bare mindede om 'rettidig omhu' ville den for lægst have fjernet alle disse deregulerings- og profitfiduser, som alle kapitalisterne har scoret formuer på i de 'syv gode år', der fungerede på kredit.

Fogh klager:

"Det er uanstændigt, når grådighed og smarte manøvrer tager magten over soliditet og sund fornuft. Det er urimeligt, hvis økonomiske lykkeriddere kan score

kassen, når der er gevinst, mens skatteyderne skal bløde, når der er tab. Og det er uforsvarligt, hvis spekulanter kan jonglere med mega-sommer uden gennemsigtighed omkring, hvad der foregår."

Ret klagen til dig selv og din regering, for det i første række dens ansvar. Det er regeringens og dens internationale forbundsfællers nyliberale økonomiske politik, der er uanstændig og har skabt de balloner, som nu brister, med de uanede muligheder for profitabel dereguleret berigelse på samfundets bekostning. Og Fogh - nyliberalismens førstemand, det frie markeds og minimalstatens danske profet - praler nu af sit regeringsindgreb med statskassen og skatteyderne som spekulantgaranti. Som alle de andre nyliberale er Fogh tilhænger af privatisering af profitterne og socialisering af tabene. Kapitalisterne skal reddes, for andres penge.

Bankernes og storkapitalens elskede Fogh-regering har lokket hundredtusinder af danskere i en gældsfælde, de får svært ved at slippe ud af, samtidig med at den er ved at drive andre hundredtusinder pensionister og andre på overførselsindkomster ud i stadig større fattigdom og er i fuld gang med at ødelægge resterne af den offentlige sektor.

Det kalder Fogh '*et trygt og sikkert samfund*', mens han gør klar til at sende endnu flere unge danskere ud i imperialistisk krig.

Foghs 'sikkerhed' ikke sikker

Statsministeren påstod i sin åbningstale til folketinget at den militære 'indsats' kan knække 'terrorister' og 'tyranner'

Når Anders Fogh Rasmussen tror at militær magt kan knække, hvad han kalder terrorisme, viser blot, at han intet har lært af de sidste syv års historie.

Hverken krigen i Afghanistan eller Irak har ført til større sikkerhed eller mindsket terrorisme – tværtimod vurderes truslen for terrorangreb i Danmark og mod danske mål i øvrigt som langt større i dag end inden vi påbegyndte vores krige i Irak og Afghanistan.

Dette er efterretningstjenesternes egne vurderinger – men ligesom op til krigen mod Irak har man en tendens til ikke at lytte til rapporter, der modsiger regeringen. Det bliver normalt betragtet som dumhed og arrogance.

Kendsgeringen er, at de ulovlige krige

og besættelser med danske deltagelse ikke vil kunne vindes, fordi både den irakiske og afghanske befolkninger gået til modstand for at smide besættelserne ud.

Rusland som ny fjende

Om det er frækhed, dumhed, eller blot en fortaelse: Med hensyn til krigen mellem Rusland og Georgien 'glemte' statsministeren behændigt, at krigen blev udløst af Georgien, da han samtidig langede ud efter Rusland, der (angiveligt fejlagtigt, ifølge Fogh) antager, at NATO ikke vil Rusland det godt.

Men desværre er det ikke Rusland, der har misforstået NATOs intentioner.

Indlemmelsen af Georgien i NATO, som bl.a. USA's præsident har bebudet, er et forsøg fra Vestens side på at skabe tættere forbindelser nær Det kaspiske Hav, der indeholder store ubrugte olie- og gasreserver - på Ruslands bekostning.

Georgien er et nøgleland i den forbindelse. Igennem dette land transporteres dagligt olie gennem en olierørledning, der bevidst er lagt uden om Rusland. USA og vesten har ikke har været interesseret i at Rusland skulle have økonomiske og politiske fordele af, at olien blev transporteret gennem Rusland, selvom dette var billigere for alle parter.

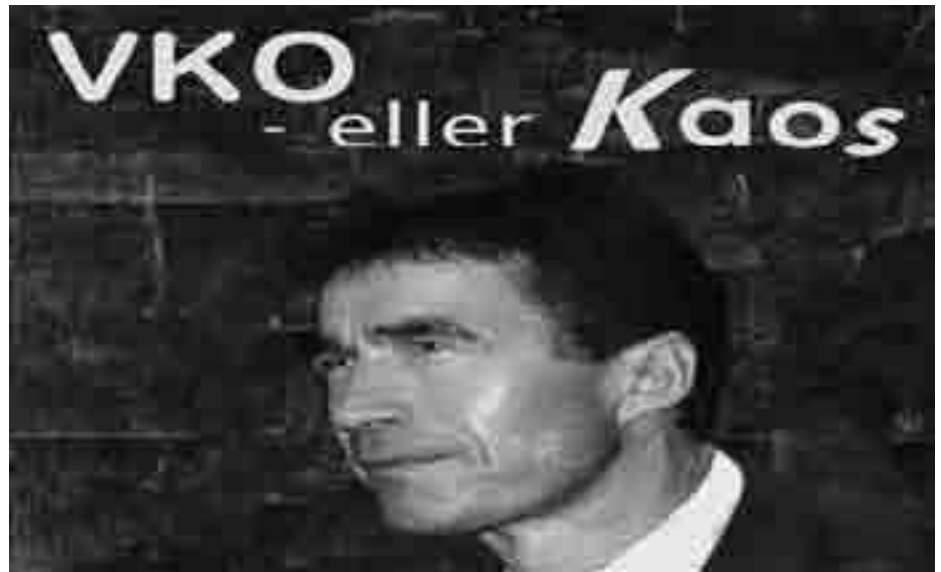
Hvis Rusland for alvor skal holde op med at opfatte NATO's og Vestens indtrængning i den russiske baghave som et problem, ville det måske hjælpe, hvis Vesten holdt op med at opfatte Rusland som fjenden.

Fogh brugte en del af sin tid på at påpege, at energisikkerheden i de kommende år er vigtig. En øget konfrontationskurs med Rusland vil hverken fremme vores sikkerhed eller sikre et øget samarbejde om energiresourcerne, som er helt nødvendigt, hvis f.eks. løfterne om forbedringer af klimaet skal være mere end blot tomme ord.

Foghs sikkerhed og reel sikkerhed er to vidt forskellige ting.

I en tale, der nødvendigvis måtte beskræftige sig med den eksploderende finanskriser, var Foghs udvikling af sin aktivistiske udenrigspolitik et varsel om yderligere militarisering og et perspektiv af nye krige.

'Opsigtsvækkende robust dansk økonomi'

Når den danske statsminister, krigsforbryder og løgner Fogh Rasmussen er i vanskeligheder, plejer han at gå i hi og lade som om han slet ikke er der.

Han udtaler sig ikke om sine problemer. Det lader han andre om. Derfor er det kronprins Lars Løkke, som 'beroliger' danskerne i forhold til finanskrisen.

Mens banker og børser krakker i resten af verden, erklærer finansministeren til DR Nyheder

- Danmark står utrolig godt rustet, vi har en robust økonomi.

Det lyder som et ekko af Foghs nytårstale 1. januar 2008. Her erklærede den endnu fungerende statsminister:

"Den stærke danske økonomi vækker opsigt. Det går bedre i Danmark end nogensinde. Aldrig har så mange været i arbejde. Arbejdsløsheden er rekordlav.

Langt de fleste danskere har mærket fremgangen i de seneste år. Vi oplever et kolossalt socialt fremskridt...

Det økonomiske opsving er en social revolution.

Det går så godt, at den største risiko i det nye år faktisk er, at det kommer til at gå for godt."

Derfor skulle især offentligt ansatte ikke stille krav om reallønsforbedring:

"Vi har et fælles ansvar for at sikre fortsat fremgang i Danmark. Ved at være realistiske i vore krav og forventninger til offentlig service, privat forbrug og løn.

Ingen har glæde af at stille for store krav i dag - for at få den dobbelte regning i morgen."

Desværre blev Foghs henstilling fulgt af fagtoppen. Og de offentligt ansatte og andre arbejdende og folk på overførselsindkomster fik straks en ekstra regning i form af stigende mad- og energiregninger, mens bankerne skruede op for renterne på folks gæld. Nu sender liberalisterne Fogh og Løkke så en ekstraregning til almindelige folk for at give krisehjælp til kapitalister, ikke mindst bankkapitalen, hvis spekulationer har bragt dem til randen af bankerot, og til opdæmning af den globale finanskriser. En ekstra-ekstra regning ligger i den foreslåede finanslov.

Fogh fortsatte sine nytårsrablerier:

"Vi har aldrig haft det bedre i Danmark end i dag. Vi er nået dertil, fordi vi har truffet de rigtige beslutninger i rette tid."

Beregninger viser, at finanskrisen vil koste Danmark mindst 200 milliarder kr. Fogh vil igen lade almindelige mennesker betale, mens rige skattelettede og spekulanter går fri. Samtidig drømmer han om at gå over i historien som en af de store danske statsmænd. På linje med Mærsk MacKinney Møller på hans felt.

De vil begge få et dystert eftermæle.

Foghs "reformrecept" for velfærdsforringelser

Af Henrik Herløv Lund

Arbejdsmarkedskommissionens reformkrav i vid udstrækning uden økonomisk begrundelse. Notat af økonom, cand. Scient. adm. Henrik Herløv Lund

I forbindelse med Arbejdsmarkedskommissionens nyligt offentliggjorte forslag til dagpenge- og efterlønsreform er der meget genbrug. Mange af forslagene er genfremsættelse fra Velfærdskommissionen, f.eks. om forkortelse af dagpengeperioden og udvidelse af unge-ordningen til også at gælde 25-29. Og helt i Velfærdskommissionens ånd er naturligvis forslag om reelt at påbegynde nedlæggelse af efterlønsordningen med det samme.

Men lighederne med Velfærdskommissionen går længere endda. Der er i høj grad tale om, at Fogh forsøger at genbruge den samme "reformrecept" for opgøret med centrale dele af velfærdsstaten, som første gang lanceredes med netop Velfærdskommissionen.

Nyliberale økonomer spiller en hovedrolle i Foghs reformrecept. De bruges til at begrunde velfærdsforringelser som samfundsøkonomisk nødvendige. Ved at lade økonomer træde i politikernes sted ikke alene afspores debatten fra at handle om politikker til at handle om, hvad der er samfundsøkonomisk uomgængeligt, befolkningen kobles også politisk ud

Nu er de offentlige finanser og samfundsøkonomien igen truet

Et andet element i den Fogh'ske reformrecept er, at befolkningen "skræmmes til at sluge kamelen" gennem skrækscenarier for den økonomiske udvikling.

De udvalgte nyliberale økonomer maler et billede af, at det danske samfund i fremtiden falder i den økonomiske afgrund, HVIS IKKE der strammes. Fremtiden tages dermed som gidsel i bestræbelsen på at skræmme befolkningen. I tilfældet Velfærdskommissionen maledes ligefrem et katastrofescenario med et kæmpe statsunderskud i 2040 på 60-70 mia. kr.

Det samme gør nu Arbejdsmarkedskommissionen, hvor der er beregnet et nyt stort underskud i statskassen, denne gang på 14 mia. kr. i 2015.

kommissionen, hvor der er beregnet et nyt stort underskud i statskassen, denne gang på 14 mia. kr. i 2015.

Skrækscenarier baseret på fiktive beregninger

Et tredje element i denne "reformrecept" er en kynisk "Hensigten helliger midlet"-brug af mere eller mindre fiktive beregninger til netop at skabe billedet af en truende økonomisk afgrund, hvis ikke der gennemføres massive velfærdsforringelser.

Her har de behjælpelige nyliberale økonomers rolle været den ud fra en enighed i den overordnede nyliberalt inspirerede økonomiske dagsorden og de dertil svarende løsningsmodeller at vælge sådanne beregningsforudsætninger, metoder og teknikker, at det politisk ønskede billede af økonomisk uføre fremstår.

I tilfældet Velfærdskommissionen maledes ligefrem et katastrofescenario med et kæmpe statsunderskud i 2040 på 60-70 mia. kr. Det samme gør nu Arbejdsmarkedskommissionen, hvor der er beregnet et nyt stort underskud i statskassen, denne gang på 14 mia. kr. i 2015.

Men skrækscenarierne har været baseret på fiktive beregninger. For Velfærdskommissionens vedkommende var det fiktivt, at underskuddet byggede på, at stigende levealder blot ville medføre "flere år på plejehjem og sygehus" og dermed ville blive enormt dyrt. Det var naturligvis helt i skoven. Den afgørende faktor for stigende levealder har været og vil også fremover være, at pensionisterne er mere raske OG DERMED MERE RASKE LÆNGERE OP I LIVET, hvilket ikke koster.

Krav om drastisk dagpengeforringelse bygger på en høj grad af fiktive tal

Også Arbejdsmarkedskommissionens underskud er fiktivt. Underskuddet på 14 mia. kr. skyldes en valgt forudsætning om, at OVERHOVEDET intet af de senere års beskæftigelsesfremgang på 140.000 personer lader sig fastholde. I løbet af få år skulle den såkaldte "strukturelle" arbejdsløshed falde tilbage på fire procent af arbejdsstyrken.

Dette er imidlertid en meget fiktiv antagelse. De senere års udvikling med pres på arbejdsmarkedet har rykket niveauet for beskæftigelsen vedvarende op. Dermed vil en del af de 140.000 flere beskæftigede blive fastholdt og vil dermed give højere skatteindtægter til staten.

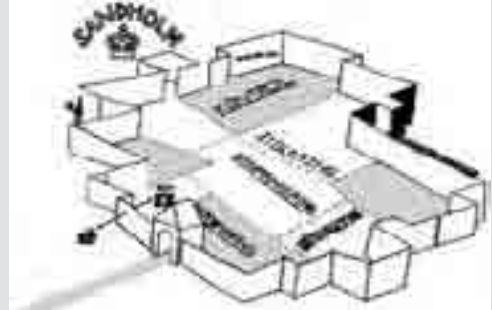
Hvis f.eks. den såkaldte "strukturelle ledighed" i stedet ligger på tre procent, bliver kravet til beskæftigelsesforøgelsen omkring 30.000 personer lavere end arbejdsmarkedskommissionens krav. Og kan langt lettere opfyldes uden drastiske velfærdsforringelser.

Bagvedliggende analyser:

Lund, Henrik Herløv: Dagpenge – og arbejdsmarkedsreform – forkert timing og fejlagtige virkemidler. www.henrikherloevlund.dk. Småskrifter fra Forlaget Alternativ (30 s.)

Lund, Henrik Herløv: Arbejdsmarkedskommissionen – samme recept og samme fejl som Velfærdskommissionen. www.henrikherloevlund.dk. Kritisk analyse (5 s.)

Lund, Henrik Herløv: Arbejdsmarkedskommissionen - krav om drastisk dagpengereform bygger på fiktive tal. www.henrikherloevlund.dk. Kritisk analyse (5 s.)

*Besøg i Sandholm***En ganske almindelig hverdag i september***Af Støttekredsen for Flygtninge i Fare***Luk Lejren lørdag den 25.10.2008****Demonstration starter på Allerød Station****kl. 12.00 og går til Sandholmløjren***"Den 25. oktober indtager vi Sandholmløjren med musik, teater og folkekøkken og går ikke hjem før hegnet er klippet og kontrolposten lukket" siger Pil Christensen, en af initiativtagerne.*

Alle interesserede i at deltage i forberedelserne er meget velkomne til at møde op hver tirsdag kl. 16-18.00 i Griffenfeltsgade 41 på Nørrebro. Her oplyses om de forskellige aktivgrupper, man kan melde sig til.

Sammen kan vi gøre noget, som vi ikke kan gøre hver for sig

Vi forsøger at sprede glæde – hvor regeringen og DF spreder sorg

Tænk hvor mange ydmygelser og unyttige og skrankepaver vi kan spare både asylsøgere og danske skatteborgere for, når vi den 25. oktober tager til Sandholm og fjerner hegnet og vagtburet.

Det er en hverdag eftermiddag i september. Jeg skal besøge en familie i Sandholm. For at blive lukket ind i Sandholmløjren, skal familien, jeg vil besøge, komme ud til gitterporten og hente mig, såvel som de skal vise deres blue card (id-kort) til en Dansk Røde Kors vagt, der sidder i sit kontrolburet ved indgangen og vogter, hvem der kommer og går og trykker på knappen for at gitterporten i lejren kan åbnes og lukkes. For at blive lukket ind skal jeg som besøgende aflevere mit sygesikringsbevis e.l i kontrolburet, hvor det tages til opbevaring indtil jeg forlader lejren igen. Af mit og asylsøgerens ID-kort tages så en kopi, der kommer ud på et A4-ark, som får et stempel og en underskrift af Dansk Røde Kors vagt ved indgangen til Sandholmløjren. En såkaldt passerseddel, som jeg skal aflevere igen for at få mit sygesikringsbevis tilbage, når jeg forlader Sandholmløjren.

Vel ankommet til Sandholm, ringer jeg udenfor porten til min værtsfamilie, og fortæller at nu er jeg der, så de kan komme til porten og hente mig. Hvad

tager det, omkring 5 minutter at komme fra barakken op til porten.

Imens jeg står og venter på at blive hentet, kommer to irakiske kvinder gående inde fra lejren hen til Dansk Røde Kors vagten i kontrolburet. Den ene kvinde har hånden knyttet om et stykke hvidt sammenfoldet papir. Det er nærliggende at tro, at den ene kvinde er asylsøger, og den anden hendes besøgende med hånden knyttet om sin passerseddel. Sådan forholder det sig også.

Følgende ordspil begynder: Den besøgende siger på engelsk til vagten, at hun er gæst og peger på den anden kvinde, og siger at hun gerne vil overnatte hos hende. Hånden knyttet om det sammenfoldede papir ligger fuldt synligt på karmen foran buret. Vagten sender hende et formanende blik og spørger på dansk: "Hvordan er du kommet ind?"

På engelsk lyder: *Jeg er på besøg og vil gerne overnatte hos hende der*, peger kvinden med papiret hånden.

"Du må ikke bare gå ind, uden at melde dig her først", svarer vagten på dansk, og beder nu asylsøgeren om hendes blue card. "Blue card" gentager vagten højt og rækker hånden frem.

Asylsøgeren står famlende i lommer, og ser ud som om hun kommer i tanke om noget. Hun taler åbenbart kun irakisk og siger noget til sin gæst, der nu

fortæller vagten, at kvinden ikke har sit blue card på sig. "Du skal altid have dit blue card på dig" henvender vagten sig til asylsøgeren på dansk. "Og skal hun overnatte hos dig, skal I gå til bygning 76 og melde det, men hun skal først anmeldes som besøgende her, og det kan hun kun, hvis du henter dit blue card. Du må af sted".

Da begge kvinder står uforstående: gentager vagten endelig sin svada på engelsk.

"Men" svarer asylsøgerens gæst så. "Vi kommer lige fra bygning 76. De beholdt hendes blue card, og sagde vi skulle gå herop til indgangen og melde at jeg gerne vil overnatte her".

"Så må jeg ringe til bygning 76, og sige, at du ikke har meldt dig som besøgende", svarer vagten på dansk, og gør tegn til at bevæge sig væk fra lugen med "I har gjort noget slemt"-minen på.

I det samme dukker, de jeg skal besøge, op inde på den anden side af hegnet. Ude fra den anden side dukker samtidig en irakisk ung pige op, som jeg kender. Det gør også den anden irakiske asylsøger, der står henne foran buret uden sit blue card og med sin gæst, og ånder lettet op.

De to kvinder hiver fat i den unge pige, og beder hende hjælpe med at oversætte for vagten. Og imens de sæt-

ter pigen ind i, hvad det er de vil sige, henvender jeg og mine værter os til vagten, og fortæller at jeg skal besøge dem og have en passerseddel.

"*Nej, nej*" svarer vagten, "*vi har lige et problem her, der skal ordnes først. Hun er kommet ind uden at melde sig her, vi skal have fundet ud af, hvordan det kan lade sig gøre. Det er meget bekymrende*".

Den unge pige begynder at oversætte og forklare. Og imens jeg og mine værter står der og venter, kommer endnu en kvinde, jeg kender forbi. Det er faktisk meget heldigt, for jeg skulle snakke med hende og hun er på vej ud. Så jeg henvender mig til kvinden, der fortæller at hun først kommer tilbage sent, og vi ordner derfor med det samme nogle papirer, jeg har med.

Imens vi står der, opklarer de nu tre irakiske kvinder for vagten, at hende der er gæst hos den anden og gerne vil blive og overnatte hos hende, ved sin ankomst havde meldt sig til vagten, og at det hvide sammenfoldede papir i den knyttede hånd er hendes passerseddel med DRK-stempel og underskrift. Da det nu er opklaret, melder mine værter så mit besøg. Da jeg jo er ved at ordne nogle papirer med en anden asylsøger (Vi står ca. 1 meter fra lugen), stikker jeg mine værter mit sygesikringsbevis. De forsøger at aflevere både det og deres blue card til vagtdamen i lugen.

Men den går ikke. Selvom vagten har stået og set, at jeg har rakt mine værter mit sygesikringsbevis lige foran snuden på hende, og hun efterhånden har gloet på mig i ti minutter, så vil hun ikke acceptere mit sygesikringsbevis. Jeg skal stå foran lugen og se på vagten og aflevere det med min egen hånd.

Jeg kommer med en spids bemærkning, om at det her er da ualmindelig omstændigt, og mine øjne fortæller uden tvivl, hvad jeg tænker om vagten. "*hm*" svarer vagten med forurettet stemme "*jeg er sikkert mere besværlig end andre*".

Jeg gider ikke at diskutere. Jeg ved hun har ret, nogle af vagterne er mere emsige i embedet end andre, og at hun er en af de mere emsige. Men det hegner og den vagt er unødigt og kun til gavn for beskæftigelsesprocenten og honorarer til Dansk Røde Kors.

Ingeniør Sørensen

Min bonussøn – Danny – blev udlært som murer for et par år siden. Han er grundlæggende glad for faget, som også med kammeraterne kaster mange oplevelser af sig. Danny har i en måneds tid været beskæftiget med at pudse gavle og facader på Frederiksberg Hospital.

- *Det er godt nok lige lovlig ensformigt. Fladerne er jo så store, at det ikke er til at se en ende på det. Det er også de samme roterende bevægelser, man foretager. Så kroppen kan godt mærke det.*

Danny hører ikke til typen, der brokker sig eller stikker op for bollemælk. Så vi var klar over, at arbejdet var hårdt. Men det skulle vise sig, at historien tog en noget lysere vending:

- *I sidste uge kom der så en meget velklædt herre forbi. Han havde tilsyneladende travlt med at studere kvaliteten af vores arbejde. Det skabte en del usikkerhed i sjakket.*

Danny arbejder for en mester, som ofte entrepreneres for større firmaer. Derfor er det langtfra altid, at sjakket kender de forskellige sjakbejser, arbejdsledere, formænd eller bygherrer, der forstyrrer dem i deres arbejde. Disse fremmede var ikke populære i sjakket. De højeste så sig endda ikke nødsaget til at tage en hjelm på, som de ellers havde for vane at skælde arbejderne ud for ikke at bruge. Den manglende hjelm og det fine kluns udstrålede ildevarslenende toner.

Da den fremmede havde vadet rundt i et kvarters tid, kunne Danny og en arbejdskammerat ikke længere undslå sig for at kravle ned af stilladset for at skaffe sig noget mørtel. Uheldet var ude. Den fremmede masede sig på:

- *Goddag, bygningsingeniør Sørensen her.*

Det hørte til sjældenhederne, at de ligefrem præsenterede sig, men det fik ikke Danny og arbejdskammeraterne til at blotte paraderne. De gengældte dog høfligst hilsenen, mens resten af sjakket reducerede tempoet for at kunne følge optrinnet. De var ikke mange dages arbejde fra at være

færdige, så pokker skulle stå i problemer nu, endda tæt på fyraften op til en weekend.

- *Det er sgu ellers et udmærket stykke arbejde, I har foretaget her, fortsatte bygningsingeniør Sørensen.*

Den var uventet. Sjakket var ikke vant med roser. Når arbejdet blev eminent udført, var mester i bedste fald forbeholden med kritikken. Danny var totalt paf:

- *Vi har da forsøgt at gøre os umage.*

- *Jaeh, det kan ses, men det er jo også nogle store flader, så det burde jo være lige til.*

Forbeholdet gjorde, at sjakket følte sig lidt mere på hjemmebane. Den

tone kendte de i hvert fald. Nogle af de mere erfarne kravlede ned af stilladset for at give deres besyv med. Det var jo tæt på fyraften, og de skulle nødtigt overlade de yngre til en lumsk ingeniør.

- *Nok om alt det. Jeg kan jo se, at I har udvist en god indsats, så gør mig nu den tjeneste at gå ned i kantinen og forsyn jer med to kasser øl på min regning.*

Sjakket tabte både næse og mund. Ingeniør Sørensen forsvandt. Sjakket begyndte at rengøre deres arbejdsredskaber, mens Danny og hans arbejdskammerat blev sendt til kantine for at gøre deres krav gældende:

- *Hvem er ingeniør Sørensen?* indvendte en sur kantineformand. Efter lidt palaver vendte de dog tilbage med to kasser øl på Sørensens kredit. Det smagte godt og var næsten tilendebragt i en glad fyraftens- og weekendstemning, da en sygeplejerske dukkede op:

- *Har I bemærket en velklædt ældre herre heromkring?*

- *Er det hr. Sørensen, du mener?* spurgte de.

- *Ja, han er indlagt på psykiatrisk afdeling, men er forsvundet.*

- *Vi ved heller ikke, hvor han er, men han skylder kantinefar for to kasser øl.*

Dem fik kantinefar lov at betale.

Reno

Tre politifolk dømt for Ungdomshusbrutalitet

Tre civilklædte betjente idømtes ubetinget fængsel ved byretten i København for at have tævet og truet en 17-årig, de arresterede efter rydningen af Ungdomshuset

I forbindelse med rydningen af Ungdomshuset 1. marts 2007 pågreb og bankede tre civilklædte bøller efterskoleleven Henrik Poulsen, som netop fyldte 17 år den dag. De greb fat i ham og tævede ham med knipler og slag. Det skete i nærheden af Kultorvet i København. Et vidne erklærede senere i retten: *"Jeg troede det var rockere"*.

Overfaldsmændene trak derpå Henrik ind i en bil, hvor vold og psykisk terror fortsatte. Et andet vidne ringede til politiet for at få dem til at rykke ud ved overfaldet – men fik at vide at der var tale om en anholdelse.

Bøllerne var nemlig ikke rockere, men politifolk. Nu er to af dem blev idømt 60 dages ubetinget fængsel, mens en tredje fik 40 dage for volden mod Henrik Poulsen. De blev ikke dømt for et andet tilfælde af vold tidligere på dagen, de også var sigtede for. Beviserne var ikke tilstrækkelige, vurderede dommerne i Københavns Byret. Dommen blev af forsvarerne anket til landsretten på stedet.

Vigtig dom

Det er en vigtig dom. Det er den eneste, der er faldet mod politiet i forbindelse med krigen mod den københavnske ungdom omkring Ungdomshuset Jagtvej 69. Dommen afviser betjentenes påstand om at de ikke slog og at der ikke var nogen form for brutalitet ved anholdelsen.

Den river derved et lille hul i det tætte spind af løgnagtige forklaringer og dækken-over-hinanden, som har præget politi og domstole, medier og politikere omkring hele Ungdomshus-sagen. Politiløgne – fra benægtelser til falske anklager mod aktivister og andre – er et væsentligt element.

Der findes mange andre sager af samme karakter som den de tre betjente nu er dømt for, som forbliver ustraffede, fordi løgne og strømmerolidaritet har fungeret og beviserne ikke har været fuldstændig hug- og stikfaste. Hvis der ikke findes masser af uvildige vidner, som i Henrik Poulsens tilfælde, og ofrets udsagn står alene over betjentes løgne, bliver de uvægerligt frikendt. Det var tilfældet med en anden sag, de tre betjente samtidig var anklaget for.

Men dommen i Henriks tilfælde er klar. Der blev anvendt politibrutalitet ved Ungdomshuset.

Og kriminelle, voldelige og løgnagtige betjente skal sparkes ud af politikorpset. De må øjeblikkelig suspenderes

*Henrik Poulsen
Voldsbetjentene skal suspenderes*

res fra tjeneste.

Derfor vil der ikke blive skyet nogen anstrengelser for at få dommen omstødt ved landsretten.

Stor lettelse

Første gang politivoldsoferet Henrik Poulsen fortalte sin historie var et par dage efter rydningen af Ungdomshuset til DKU's blad Fremad, da han endnu var rystet af begivenhederne. Den blev straks lagt på nettet, og senere fulgt op af Politiken og andre medier

Han var på det tidspunkt stadig falsk anklaget for hærværk og valgte at fremstå under navnet Alex.

Dengang var han ikke sikker på, om han vovede at forfølge sagen – men valgte så at indgive klage over politibrutaliteteten.

Han har til medierne udtrykt stor lettelse over dommen, også da han blev interviewet i Go'aften Danmark.

Det kræver styrke og støtte at sejle op imod politiet.

Forældre mod politibrutalitet følger nøje med i både det uniformerede og civile politis optræden i og uden for retten – og kommenterer her sagen, der førte til domfældelse af tre civilbetjente, med andre eksempler på politiets bekymrende adfærd

Vidner troede civilbetjente var voldelige "rockertyper"

Af Forældre mod politibrutalitet

3 civilbetjente på anklagebænken for vold mod 2 forskellige unge mænd, på dagen for rydningen af Ungdomshuset, 1. marts 2007: Anklagemyndigheden har krævet fængselsstraf for den grove vold. Tidligere har civilbetjentene forklaret i retten, at de 100 % sikkert ikke har brugt deres stave på gaden, og de ikke har udøvet vold mod nogen af de

unge mænd.

Denne "100 % sikre" udtalelse falder tungt til jorden, efter at vidner har beskrevet deres oplevelser af hændelsen. Et ungt par ser en af anholdelserne fra deres vindue og tror det er "rockertyper", der udøver vold mod den 17-årige dreng. Drengen råber om hjælp mens han bliver slået med stavene. En

Forældre Mod Politibrutalitet er på gaden ved mange demonstrationer og aktioner

anden nabo i gaden forsøger at hjælpe drengen ved at ringe til politiet, men da naboen uanet opgiver oplysninger om nummerpladen på civilbetjentenes bil, til politiet, får hun blot besked om, at hun ikke skal bekymre sig om det!

'Autonome' civilbetjente

Der er nu god grund til at bekymre sig om civilbetjentes adfærd og deres til tider "autonome" ageren. Der er netop en historie i medierne om fritidsspionerende civilklædte betjente i Malmø, der i forvejen er kendt for deres konfliktoptrappende og til tider voldelige fremfærd i forbindelse med politisk motiverede demonstrationer og på Christiania.

Det tegner ikke til at de har haft nogen aftaler om at opholde sig der - svensk politi udtaler at de ikke har inviteret dem, men til gengæld adskillige gange har bedt dem forføje sig. Det sker først, da de bliver eskorteret derfra!

Der er også god grund til at bekymre sig om politiets "100 % sikre" vidneudsagn.

Særligt efter rydningen af Ungdoms- huset, har dette nye begreb udgjort en væsentlig del af politiets dokumentation for anholdelser - også ved de efterfølgende retssager. I lighed med den verserende sag, om voldelige civilbetjente, har politiets 100 % sikre udsagn ved flere lejligheder vist sig at være mere i retning af 100 % forkert.

100 pct.

Særligt i to sager har disse "sikre udsagn" grundigt undermineret tilliden til politiets dokumentation. Den ene sag handler om dæk på Jagtvejen, som betød at anklagemyndigheden tabte sagen, da bevismaterialet var direkte misvisende og nærmest konstrueret.

Under retssagen var bevismaterialet så omdiskuteret, at der blev sået tvivl om, hvorvidt bevismaterialet skulle underbygge anholdelser og varetægtsfængsling af forkerte personer. Blandt andet blev anklagemyndighedens billeddokumentation afvist, da billederne af dækkene på vejen var taget efter at politet, ifølge dem selv, havde fjernet dæk-barrikaden for fortsat at kunne patruljere.

Det kan undre, hvem der i givet fald har lagt dækkene tilbage for at tage et billede i dagslys?

Eller som i sagen om masseanholdelserne på Nørrebrogade 1. marts 2008 - den såkaldte "Knibtangsmanøvre" - hvor rejsholdet, nu efter frifindelsen af alle 26 anklagede, er sat på undersøgelsen af en vicepolitikommisærs 100 % sikre rapport, der bl.a. blev modbevist af politiets eget videomateriale.

Dette materiale var i politiets besiddelse fra start, også ved grundlovsforhørene hvor de varetægtsfængslede størsteparten af de anholdte, til trods for at selv samme videomateriale blev vist ved forhøret. Da en betjents vidneudsagn

vejer meget tungere end de anklagedes betød det, at de stort set alle sammen blev varetægtsfængslet. Uden at så meget som én af dem havde kastet med sten eller flasker, som politiet ellers påstod.

Det kan undre dybt at dommerne, ved disse grundlovsforhør, ikke som minimum tog højde for det videomateriale der blev fremvist, hvor de fleste anholdte kunne udpege sig selv som fredelige demonstranter. Dette fik en del forsvarsadvokater til at rette en sønderlemmende kritik af afgørelserne i grundlovsforhørene, som de kaldte et "juridisk galehus".

Lettelse og bekymring over dom

Dommene over de tre civilbetjente for vold mod den 17-årige giver anledning til lettelse, men også bekymring.

Lettelse fordi det er en usædvanlig dom, set i lyset af de mange sager om politibrutalitet, der tidligere resultatløst er klaget over. Afgørelsen må give håb om, at politiets unødige magtanvendelser og overgreb på borgere ikke kan gå upåagtet hen. Kort sagt at loven skal gælde lige for alle, også politiet.

Vores bekymring ligger i, at det kun var den ene anholdelse betjente blev dømt for, primært på grund af uvildige vidneudsagn.

I den tabte sag var det alene politibetjente, der blev ført som vidner. Kan vi ud fra dette konkludere, at overgreb der begås af politiet, uden uvildige vidner, er tabt på forhånd?

Gennem vores gadeobservationer og øvrige aktiviteter har vi bevidnet meget unødigt magtanvendelse fra politiets side. Mange af disse overgreb er forsøgt indbragt for statsadvokaten uden andet resultat end afvisning. Efter statsadvokatens afhøring af de implicerede betjente, har begrundelsen oftest været, at der ikke findes grund til yderligere efterforskning af sagen.

Forældre Mod Politibrutalitet har ofte gjort opmærksom på det stigende behov for en ny og uvildig politiklageordning. Forurettede borgere skal have en reel chance for at få deres sag behandlet seriøst, uden at retssikkerheden bliver krænket.

Denne erklæring blev vedtaget for godt en måned siden i Le Feyt, Frankrig, af International Anti-Occupation Network og har siden fået tilslutning fra en lang række fredskræfter og prominente personligheder. Den er et nyt grundlag for den internationale antikrigsbevægelse i forhold til besættelsen af Irak og alle fredsfolk, antikrigsorganisationer og -bevægelser opfordres til at slutte op om det.

Undertegnede venner af Irak fra Frankrig, Belgien, Storbritannien, Italien, Spanien, Portugal, USA, Ægypten, Sverige og Irak, der er organiseret i International Anti-Occupation Network (IAON) og forsamlet i Le Feyt, Frankrig fra 25 til 27 august 2008, har tilsluttet sig følgende holdning og erklæring, der udtrykker vort engagement i bestræbelserne for en uigenkaldelig afslutning på besættelsen og for en varig og bæredygtig fred i Irak.

Den amerikanske besættelse af Irak er ulovlig og kan ikke gøres lovlig. Alt, hvad der følger af besættelsen, er ulovligt og illegitimt og kan ikke opnå legitimitet. Disse kendsgerninger er uigenkaldelige. Hvad er konsekvenserne?

Fred, stabilitet og demokrati i Irak er en umulighed under besættelse. Udenlandsk besættelse er i modstrid med den besatte befolknings interesser, som det fremgår af de seks millioner fordrevne irakere både i og udenfor Irak, det planlagte mord på irakiske akademikere og professionelle fagfolk, ødelæggelsen af deres kultur, og de mere end en million dræbte.

Vestlig propaganda prøver at gøre den absurde påstand acceptabel, at den invaderende magt og dens destruktion af Irak kan spille rollen som Iraks beskytter. Den belejlige frygt for et "sikkerhedstomrum" - der bruges til at gøre besættelsen permanent - overser den kendsgerning, at den irakiske hær aldrig kapitulerede, og at den udgør ryggraden i den irakiske væbnede modstand. Denne ryggrad har kun til formål at forsvare den irakiske befolkning og Iraks suverænitæt. På lignende vis tager advarslerne om borgerkrig sigte på at tilsløre den virkelighed, at det overvæl-

dende flertal af den irakiske befolkning forkaster besættelsen som værende i strid med dens interesser og fortsat vil gøre det.

Irak yder den irakiske befolkning i overensstemmelse med international lov med alle midler modstand imod besættelsen (Note 1). Kun den folkelige modstand kan anderkendes som udtryk og forsvar for den irakiske befolkning's interesser og vilje. Hidtil har de Forenede Stater været blind for denne realitet i håbet om at en "diplomatsk surge" i kølvandet på den militære bølge af effektiv militær udrensning vil sikre den regering, det påtvinger Irak. Uanset hvem der vinder det forestående amerikanske præsidentvalg, kan USA aldrig opnå dets imperialistiske mål og de styrker, det påtvinger Irak, er i modstrid med den irakiske befolknings interesser.

Der er nogle i Vesten, der fortsat retfærdiggør afvisningen af folkelig suverænitæt med en henvisning til "krig imod terror", der ikke blot kriminaliserer modstand (2), men også humanitær hjælp til et besat folk. I henhold til international lov udgør den irakiske modstand en national befrielsesbevægelse. Anerkendelsen af den irakiske modstand er som følge heraf en ret, ikke et muligt valg. (3) Det internationale samfund har retten til at tilbagetrække anerkendelse af den amerikanske påtvungne regering i Irak og til at anerkende den irakiske modstand.

Det er indlysende, at Irak ikke kan genvinde dets suverænitæt, enhed og territorial integritæt før dets suverænitæt er garanteret. Det er også indlysende, at den amerikanske besættelse ikke kan unddrage sig ansvar ved at forsøge at skubbe ansvarlighed over på Iraks naboer. En ikke-angrebspagt, udvikling og samarbejde mellem et befriet Irak og dets umiddelbare naboer er de indlysende midler til at opnå denne stabilitæt (4).

I kraft af dets centrale geopolitiske placering og dets naturressourcer er et befriet, fredeligt og demokratisk Irak afgørende for dets naboers velfærd og udvikling. Alle Iraks naboer bør se i øjnene, at stabilitæt i Irak tjener deres egne interesser og bidrage til ikke-indblanding i dets interne anliggender.

Hvis det internationale samfund og de Forenede Stater er interesserede i fred, stabilitæt og demokrati i Irak, burde de acceptere, at kun den irakiske modstand - væbnet, civil og politisk - kan opnå disse ved at sikre den irakiske befolknings interes-

Le Feyt Erklæringen

Fred i Irak er en reel mulighed

Af International Anti Occupation Network

ser. Den irakiske modstands første krav er den betingelsesløse tilbagetrækning af alle udenlandske styrker, der ulovligt besætter Irak, inklusive private kontraktthavere, og afvæbning af alle væbnede styrker, der er etableret af besættelsen.

Den irakiske anti-besættelsesbevægelse i alle dens udtryksformer er i forsvaret for den irakiske befolkning den eneste styrke, der er berettiget til at sikre demokrati i Irak. Over hele denne bevægelses spektrum er der enighed om, at en midlertidig administrativ regering efter en amerikansk tilbagetrækning vil blive bemyndiget med to opgaver: at forberede grundlaget for demokratiske valg og genoprettelse af den nationale hær.

Efter fuldførelsen af disse opgaver vil den administrative regering blive opløst og derefter overlade beslutninger vedrørende krigsskadeerstatninger, udvikling og genoprettelse til en suveræn og frit valgt irakisk regering i en stat for alle dens borgere uden religiøse, etniske, konfessionelle eller kønsbestemte former for diskrimination.

Alle love, kontrakter, overenskomster og kontrakter, der er underskrevet under besættelsen er uigenkaldeligt ophævet. Ifølge international lov og den irakiske befolknings vilje beror total suverænitæt over irakisk olie og alle natur-, kultur- og materielle ressourcer på den irakiske befolkning i alle dens generationer, før, nu og fremtidigt. Over hele spektret af den irakiske anti-besættelsesbevægelse er alle enige om, at Irak skal være i stand til at sælge sin olie på det internationale marked til alle stater, der ikke er i krig med Irak og i overensstemmelse med Iraks forpligtelser som medlem af OPEC.

Den amerikanske invasion i 2003 var og forbliver ulovlig, og loven om statslig ansvarlighed kræver, at stater nægter at anerkende konsekvenserne af ulovlige statslige handlinger (5). Statslig ansvarlighed indbefatter også en pligt til genopbygning. Kompensation bør betales af alle statslige og ikke-statslige aktører, der har profiteret på destruktions og plyndringen af Irak.

Den irakiske befolkning længes efter en langvarig fred. På basis af konklusionerne fra the Verdenstribunalet i Istanbul 2005 om Irak og i erkendelse af den angrebne irakiske befolknings umådelige lidelser, tiltræder underskriverne af denne erklæring de ovennævnte principper for fred, stabilitæt

og demokrati i Irak.

Iraks suverænitæt hviler i hænderne på dets befolkning i modstand. Fred i Irak er enkelt at opnå: betingelsesløs amerikansk tilbagetrækning og anerkendelse af den irakiske modstand, der pr definition repræsenterer den irakiske befolknings vilje.

Vi appellerer til alle fredselskende befolkninger i verden om at arbejde for at støtte den irakiske befolkning og dens modstand. En fremtid med fred, demokrati og fremgang i Irak, regionen og verden afhænger af dette.

Udbred venligst denne erklæring overalt

27 August 2008, Le Feyt, Frankrig
Erklæringen er underskrevet af de ledende kræfter i International Anti Occupation Network, herunder repræsentanter for Brussell Tribunalet (Belgien), International Action Center (USA), Frit Irak-komiteer i Europa m.fl. Den er tiltrådt af en lang række fremtrædende personligheder, heriblandt tdl. amerikansk justitsminister Ramsey Clark, den tdl. indiske flådechef admiral Vishnu Bhagwat, tdl. FN-vicegeneralsekretær Denis Halliday, tdl. FN-koordinator for Irak Hans von Sponeck, Eduardo Galeano, Harold Pinter, James Petras, Jan Myrdal, Dahr Jamail, Michel Chossudovsky og en lang række andre samt et antal fredsorganisationer.

<http://anti-occupation.org>

Se også noterne på side 21

Enver Hoxha 100 år

Revolutionen

– et spørgsmål taget op til løsning

Enver Hoxha er den største marxist-leninist i nyere tid. Han forsvarede og udviklede arbejderklassens revolutionære politik og teori i en vanskelig periode i dens verdenshistorie

Enver Hoxha var leder af Albanien Arbejdets Parti i det socialistiske Albanien, og bidrog på fremragende vis som ledende kraft i den internationale marxistisk leninistiske bevægelse, både i praksis, politisk og ideologisk. Han forsvarede arbejderklassen ved magten i det socialistiske Albanien og forsvarede den internationale arbejderklasse og dets fremskredne ideologi marxismen-leninismen imod utallige rasende angreb.

Marxismen og marxismen-leninismen har altid været under angreb. Nogle af de farligste kommer fra fjender af marxismen, forklædt som marxister. De kaldes revisionister, i dag moderne revisionister. Fra midten af 50'erne efter Stalins død var det ledelsen af Sovjetunionens Kommunistiske Parti, det mest prestigefyldte parti i den internationale kommunistiske bevægelse, der gik til stormangreb på den revolutionære teori under påskud af nye historiske udviklinger.

De revisionistiske angreb er kommet og kommer i mange forskellige forklædninger, men forklædningerne har alle til formål at føre arbejderklassen, dens parti og folkene væk fra forståelsen af revolutionens nødvendighed og karakteren af den socialistiske revolution, arbejderklassens revolution som et opgør med, en sønderknusning af, hele det eksisterende borgerlige statsapparat, med dets domstole, embedsmænd, etc.

På et tidspunkt hvor sovjetrevisionisterne og alle de øvrige revisionistiske strømninger benægtede nødvendigheden af revolution og erstattede den med 'fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen', fastholdt og udviklede Enver

Hoxha nye argumenter for marxismen-leninismens teori om, hvorfor det er afgørende for socialismens sejr med revolutionær vold at omstyrte det gamle døende kapitalistiske system og opbygge det nye system, socialismen, med arbejderklassen som den ledende magt.

Revolutionens nødvendighed

I hele arbejderbevægelsens historie fra Marx og Engels i 1848 udsendte *"Det kommunistiske Manifest"* og frem til i dag har kampen imellem den revolutionære marxisme og opportunisten centreret sig om ét problem, konstaterer Enver Hoxha i 'Imperialismen og revolutionen':

"Er revolutionen nødvendig for at omdanne samfundet til et socialistisk grundlag eller ej, er betingelserne for at gennemføre revolution til stede eller ej, kan den gennemføres ad fredelig vej eller er den revolutionære vold uomgængelig?"

Med alle mulige teorier om at tilpasse marxismen leninismen til nyere tider, har de opportunistiske fjender af arbejderklassen og folkene støttet op om teorier, som går ud på at give den døende kapitalisme i imperialismens epoke kunstigt åndedræt.

Borgerskabet og dets opportunistiske hjælpere forsøger at tilsløre at den grundlæggende modsigelse i det kapitalistiske samfund er imellem mellem klasserne, mellem udbytterne og de udbyttede. De forsøger at benægte arbejderklassens ledende rolle som den afgørende faktor

Enver Hoxha - leder af den albanske befrielseskrig mod den italienske fascistiske og den tyske nazistiske besættelse

for det mennekselige samfunds udvikling og fremskridt, og sætter enorme resourcer ind på, at bringe arbejderklassen ud af kurs ved at ødelægge dens revolutionære partier og organisationer og undergrave marxismen-leninismen, dens revolutionære teori og ideologi og teori, og dermed neutralisere den videnskab, som er nødvendig for revolutionens og den socialistiske opbygningssucces.

Verden går svanger med revolution

Enver Hoxha udfordrede og gennemførte et strålende opgør med den farligste opportuniste i vor tid - den moderne revisionisme i den sovjetiske udgave, som Hrustjov og hans medsammensvorne udviklede, da de fik tilranet sig magten over det sovjetiske parti og staten efter Stalins død og sat kursen baglæns mod kapitalisme. For imperialismen (med den amerikanske supermagt i spidsen) var det helt centralt at sikre den kapitalistiske genrejsning i Sovjetunionen og sikre den som spydspids imod marxismen-leninismen og de marxistisk-leninistiske partier.

Enver Hoxha nægtede at kaste det marxistisk-leninistiske banner i sølet og erstatte den proletariske internationalisme med *"fredelig sameksistens med kapitalismen"*. På et møde blandt verdens kommunistiske partier og arbejderpartierne i 1960 gik Enver Hoxha ud i et åbent angreb på den sovjetiske revisionisme og dens teorier, heriblandt den opportunistiske og farlige teori om at overgang til socialisme under de nye betingelser med en styrket rød blok efter 2. verdenskrig nu var mulig ved 'at udvide demokratiet' og trin for trin vokse over i socialismen.

I værker som *'Imperialismen og revolutionen'* og *'Eurokommunisme er anti-kommunisme'* (som burde være obligato-

risk læsning for SFere, enhedslistefolk og diverse KP'ere) sammenfatter og hudfletter Enver Hoxha alle forsøgene på at gøre op med Lenins videnskabelige imperialismeanalyse og hans klarlægning af imperialismen epoke som den døende og rådne kapitalismes epoke, som går svanger med revolution.

Analysen af den revisionistiske kontrarevolution

Her trækker han en lige linje fra den gamle tyske revisionist og reformist Edouard Bernstein, der erklærede Marx forældet, og renegaten Karl Kautsky, der forkastede revolutionen og ville erstatte den med den fredelige indvoksen i socialismen frem til sidste del af det 20. århundrede. Han viser, hvordan deres eksempel og metoder siden, efter sejren i 2. verdenskrig, blev fulgt op af moderne revisionister, fra Tito i Jugoslavien, Hrusjov og Bresjnev i Sovjet til 'eurokommunisterne' i de gamle europæiske kommunistpartier, der afsvor deres revolutionære program, til de kinesiske "teoretikere" med deres opportunistiske ide om verdens deling i "3 verdener" i modsætning til dens deling efter klasselinjer.

Med marxismen-leninismen som kompas var Enver Hoxha i stand til at analysere imperialismens og dens afkom opportunismens udvikling i hans tid og trak en principiel skillelinje til revisionister af enhver slags. Han analyserede grundigt de kapitalistiske og imperialisti-

ske udviklingsprocesser i både Sovjetunionen og i Kina, som er fuldstændig nødvendige for at forstå vor verden af i dag – både sammenbruddet for det revisionistiske Sovjet – og fastslog nødvendigheden af en ny socialistisk revolution i de revisionistiske lande.

På lignende vis foretog Enver Hoxha en skarp analyse af den kinesiske opportunistiske teori om "3 verdener" der ligesom Hrustjovs 'fredelige sameksistens' gjorde op med den proletariske internationalisme som generallinje, og klarlagde Kinas kapitalistiske kurs og imperialistiske ambitioner om at blive en ny imperialistisk supermagt. Den måtte følge to hovedfaser, sagde Enver Hoxha: Først udenlandske lån, teknologi og investeringer, og samtidig måtte den investere den merværdi, der er presset ud af det kinesiske folk i stater rundt omkring på kontinentene på samme måde som USA imperialismen. Det er nøjagtig den udvikling, vi nu er vidne til, hvor Kina har opnået store økonomiske muskler og har alle kapitalismens og imperialismens kendetegn.

Enver Hoxhas analyser af den revisionistiske kontrarevolution, der førte til socialismens udslettelse som system, blev foretaget, mens den fandt sted, og har vist sig fuldstændig præcise også i deres forudsigelser af de negative konsekvenser. Uden sådanne analyser vil man være et let offer for den imperialistiske propaganda om at socialismen har spillet fallit. Enver Hoxha påviste, at det var revisio-

nismens fallit, og at revisionismen er imperialismens grimme afkom.

Verden i dag: Døende kapitalisme

Hadde Enver Hoxha levet i dag, ville han fremhæve at den situation verden befinder sig i idag, med krig, massemyrderier, hungerstrejker, finanskrise, bankkrak, massefyringer og økonomisk krise udviser alle den døende kapitalismes kendetegn og bekræfter at vi fortsat lever i imperialismens og de proletariske revolutioners epoke.

Marxismen-leninismen viser, at socialismen er den eneste redning for menneskenes fremtid, og at intet som helst indikerer at det skulle være muligt at lave revolution ad fredelig vej.

Samtidig understregede Enver Hoxha igen og igen, at revolutionen er og må være *massernes værk*. Revolutionen er uomgængelig, når hele det kapitalistiske system er rystet og ikke længere kan regere, og samtidig arbejderklassen og folkene fører klassekamp og kamp imod imperialismen og ikke længere vil lade sig regere. Men den kan kun gå frem mod ægte socialisme, såfremt arbejderklassen er ledet af et ægte kommunistisk, marxistisk-leninistiske parti.

Revolutionen er et spørgsmål, som er taget op til løsning. Det var Enver Hoxhas konklusion og optimistiske budskab, gyldigt også i dag.

Enver Hoxha 100 år

Kapitalismens sidste stadium

Et hovedformål med Enver Hoxhas værk Imperialismen og Revolutionen (1978) var at skabe klarhed og skære igennem den store mængde illusorisk vås og forvirring som revisionismen skabte i arbejderklassen over hele verden

Enver Hoxha påviste at kapitalismens såkaldte "nye stadium", som de revisionistiske partier (f.eks. DKP fra 1960'erne) begrundede vedtagelsen af

opportunistiske programændringer med, simpelthen er opspind. I alle væsentlige træk kan imperialismen økonomiske væsen stadig forklares ud fra Lenins analyse, og derfor er Lenins videnskabelige konklusioner i "Imperialismen som kapitalismens højeste stadium" nøjagtig ligeså gældende i dag som de var, da de blev skrevet i foråret 1916.

Enver Hoxha beviser sit argument ved systematisk at gennemgå imperialismens særtræk i nittenhalvfjerdsårerne, og giver dermed alle revolutionære i verden et uhyre betydningsfuldt bidrag til marxismen.

Ved at bruge marxismen-leninismens videnskabelige metode beskriver Enver Hoxha mere præcist end nogen andre, hvordan den virkelige situation så ud dengang - og det så analysen på mange måder kan overføres direkte på i dag.

Nutidens geopolitiske billede i svøb

Han ser at den almindelige tendens ikke taler om en svækkelse af USA-imperialismen, som det blev hævdet af de kinesiske revisionister dengang. Tværtimod er der basis for at sige at USA er den stærkeste imperialistiske magt, både

Enver Hoxha sammen med Stalin og Molotov på Den Røde Plads i Kreml

Enver Hoxhas kone Nexhmije Hoxha lever endnu og har udsendt to erindringsbøger om sit liv med Enver

baseret på en analyse af kapitaleksporten, dets militære styrke, dets teknologiske stadie og graden af den kontrol, USA havde over regeringer og produktionen i resten af verden.

På den anden side analyserer han den revisionistiske kontrarevolution efter Stalins død og hvordan de revisionistiske, såkaldte socialistiske lande måtte optage lån og åbne dørene for investeringer, en politik, der allerede dengang betød at lande som Polen og Jugoslavien stod i gæld til halsen.

Samtidig med at de udenlandske investeringer og kreditter øgedes, styrkedes kapitalismens grundlag i Kina og Østeuropa. Pengene blev lagt i produktion, der kunne udnytte (billig) arbejdskraft og adgang til råstoffer, mens hovedparten af profitten blev taget ud af landene. Kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen betød, at landet var blevet forvandlet til en imperialistisk supermagt – og Kina stod på spring for at følge efter.

Enver Hoxha var den første, der klart analyserede den kapitalistiske genrejsningsproces i Sovjetunionen, Østeuropa og Kina, der kulminerede med den åbent borgerlige kontrarevolution i Europa i 1989-91. Udviklingen analyseres ikke i lyset af kampen mellem socialisme og kapitalisme – for socialismen var forsvundet og kun den tomme skal var tilbage i de revisionistiske lande -men som modsætninger i kapitalismen og imperialismen..

Revolutionens basis udvides

Det var også dengang populært at beskrive investeringer, ulandshjælp og kreditter til den tredje verden som et

udtryk for udbredelsen af demokrati og frihed, propaganda der skal skjule udplyndringen. Imperialismens ageren overfor de fattigste lande udvider de objektive betingelser for kampen mellem folkene og imperialismen, understreger Enver Hoxha.

Revisionisternes linje for fredelig sameksistens eller for direkte samarbejde med USA-imperialismen var derfor ikke kun politisk og økonomisk forkert, fordi den i virkeligheden kun gavnede stormagterne, men var også et forsøg på at bremse den uundgåelige kamp for ægte selvstændighed.

Det kan virke som de olieproducerende lande er blevet rige og har mulighed for store investeringer i vesten. I virkeligheden er der tale om, at de reaktionære herskende klikker i f.eks. Saudi-Arabien kun har fået tildelt en brøkdelt af de enormt store profitter, som de amerikanske, engelske eller franske olieselskaber har trukket hjem.

Enver Hoxha pointerer, at de imperialistiske magters ujævne udvikling beskriver en objektiv udviklingslov for kapitalismen. Verden er opdelt mellem de imperialistiske magter. Ikke endeligt sådan at forstå, at en nyopdeling ikke er mulig – tværtimod er nyopdelinger uundgåelige.

At Sovjetunionen på det tidspunkt var en (imperialistisk) supermagt var på ingen måde udtryk for en stabil magtfordeling mellem imperialisterne.

Enver Hoxha konkluderer, at udviklingen vil tvinge stormagterne til uforsonlig konkurrence og voldsomme sammenstød i med hinanden. Kapitalismens udviklingslove ligger ikke under for borgerskabets teoretiske påhit f.eks. om en *ny verdensorden*, der ville skabe

stabil fremgang.

Imperialismen er sig selv lig: Stadig værre

Samtidig med at produktionen har en stadig mere samfundsmæssig karakter, er det en kendsgerning, at kontrollen med produktionen er fuldstændig koncentreret på nogle få gigantiske monopoler i tæt samarbejde med banker og forsikringskoncerner, der tilsammen danner finanskapitalen.

Imperialismens udbytende karakter er ikke forandret, og den benytter den kapitalistiske stat som et redskab, der tjener de multinationale selskabers mål. Som konsekvens uddybes modsigelsen mellem arbejderklassen og borgerskabet.

Drevet af et umætteligt profit begær forvandler monopolborgerskabet enhver kilde af midlertidigt frigjorte penge midler til kapital, så som pensionsfonde og befolkningens sparepenge.

Det er en skrøne når småaktionærer tilskrives demokratisk indflydelse. Sandheden er, at den arbejdende befolkningens gæld til bankerne er stigende. Store rigdomme ophobes hos en lille gruppe mægtige industrikapitalister, der også har koncentreret den virkelige økonomiske og politiske magt i deres hænder.

Folkenes kamp mod imperialismen og de borgerlige klikker udvikler sig under forskellige former og med varierende styrke. Men det er en kendsgerning, at kapitalismen er trådt ind sit stadium af forrådnelse, revolutioner vil igen vil bryde frem, og socialismen vil følge sin egen kurs.

*Breve til kammeraterne***Varmt møde med det socialistiske Albanien***Erindringer om socialismen fortalt til en kammerat af B.C. Andersen*

Det var i 1983 – 84 at Danmark indgik en kulturudvekslings aftale med Albanien, og der begyndte at rejse folk derned i mere officiel sammenhæng. Jeg kom med på sådan en delegationsrejse i 1984, sammen med to andre danske kunstnere. Det ene var min gamle ven, forfatteren John Max Pedersen, den anden tegneren og satirikeren Georg Broe, som bidrog til det ny revolutionære dagblad Arbejderen, hvor John og jeg skrev. De er begge døde nu.

Som kommunist var det en oplevelse for første gang at være i et socialistisk land, det var næsten helt euforisk. John Max mobbede mig bagefter med mine farvede briller i Albanien, for uanset hvordan der så ud havde jeg erklæret, at der var pænt og velholdt.

Turen omfattede virksomhedsbesøg, besøg på museer og gallerier, møder med kunstnere og forskellige kulturelle institutioner. Det gav et indtryk af det albanske samfund på daværende tidspunkt. De resultater som albanerne allerede havde opnået under socialismen og de resultater som de forventede at opnå i årene frem. Vi mødte også det almindelige arbejdende folk, og studenter og bønder. Både ved de officielle besøg, men så sandelig også når vi gik ture rundt omkring og sugede indtryk til os.

Med på turen havde vi som en gennemgående guide en gammel forfatter, som havde været stifter og mangeårig direktør for 8 Nentori forlaget. Aldo Chrisdo hed han, tilhørte det græske mindretal, et fantastisk dejligt menneske, beskeden, fuld af humor og godt humør. En anden af vores guider var en ung forfatter, der måtte ligge ryg til lidt drilleri, fordi han havde stået på ”kinesiske” positioner under opgøret med maoismen i 70erne, efter Enver Hoxhas kritiske afsløringer af den vej Kina var slået ind på. En anden, der var gennemgående, var en ung kommunistisk maler, Zamir Mati, kendt for hans billede af Mor Albanien. Han var nygift og tænke meget på hans kone under turen. Og så havde vi to faste chauffører, som kørte os rundt til de steder vi besøgte.

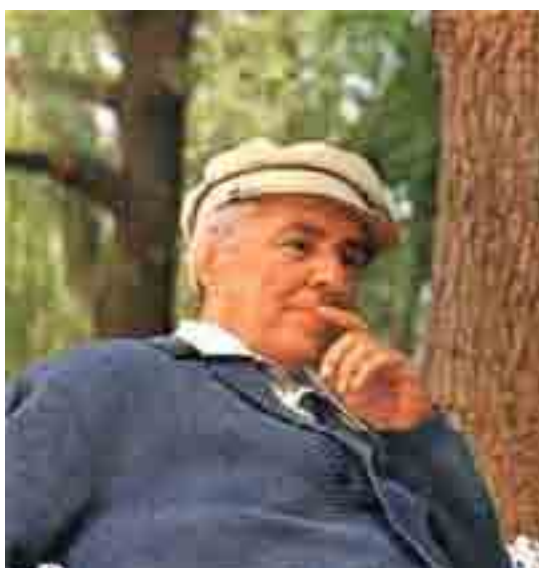
Kultur en del af livet

Forud for turen havde vi hver især nogle forventninger og ønsker til hvad vi ville se i Albanien, og albanerne havde selvfølgelig også nogle ting, de gerne ville vise os. Albanerne var uhyre gæstfri og venlige, og enormt glade for at få besøg og fremvise de resultater, de havde opnået. De gjorde alt for at opfylde vores ønsker.

Jeg har ikke det store kendskab til film, og havde aldrig set en albansk film. Jeg vilde derfor gerne på biograftur en

aften. Men jeg fik nærmest et chok og blev helt forlegen, da jeg en tidlig morgen blev hentet og kørt ud til filmstudierne i Tirana. Der sad en gruppe af Albanien mest fremtrædende filminstruktører for at tegne og fortælle om albansk film for mig. Spændvidden var lige fra animation over dokumentar til spillefilm, som beskæftigede sig med de problemer det albanske samfund stod i, under opbygningen af socialismen.

Det var noget af en overraskelse, og sådan var turen hele vejen igennem. Vi

Festmøde fredag den 17. oktober**Enver Hoxha 100 år**

(16. oktober 1908–11. april 1985)

Enver Hoxha og kampen mellem de to systemer**Revolutionen- et spørgsmål der er taget op til løsning****Enver Hoxhas betydning for den revolutionære bevægelse i dag****Udstilling åbent fra kl. 17****– Oplæg og kultur kl. 19****Kulturhuset Bispebjerg NV****Dortheavej 61****2400 København NV**Arr: APK - DKU www.apk2000.dk

fik et bredt indtryk af albansk kultur. Her tænker jer især på deres folkemusik, ballet, dans, også opera, ligesom vi også besøgte en masse gallerier og museer. Det sidste var både hvor store og anerkendte kunstnere udstillede, men også gallerier, hvor folk, der beskæftigede sig med male-ri på amatørplan, kunne vise deres billeder frem og få respons fra publikum.

Vi mødte også nogle af de mere kendte forfattere. John Max var på det tidspunkt i gang med at oversætte nogle albanske bøger til dansk. Den døde hærs general af Ismail Kadare og Manden med Kanonen af Dritero Agolli for forlaget Klim. I Albanien fik han lejlighed til at føre samtaler med de to forfattere omkring oversættelsen.

Kulturen blev understøttet af alle dele i det albanske samfund, fabrikker og landbrugskollektiver satsede på at støtte folk til at få en uddannelse og et arbejde, og til at beskæftige sig med ting i fritiden, der var med til at udvikle dem som mennesker. Masser af muligheder blev stillet kvit og frit til rådighed.

Varme mennesker

Ligesom vi har nogle billeder af, hvordan mennesker ser ud i Sydeuropa, havde albanerne en forestilling om at skandinaver var sådan nogle høje, lyseblonde blåøjede fyre. Så jeg ved ikke om de albanske piger blev skuffede, når de så mig og John som de små tyksækker vi var rende rundt i gaderne i de albanske byer.

Men det var en uhyre venlig befolkning vi mødte, meget kontaktsøgende. Helt små børn og også ældre ville prøve deres engelske af. Så jeg fik da også brug for mit noget ubehjælpssomme engelsk. Jeg husker at børnene var helt vilde med at komme hen og vise deres ur og spørge *What's the time?* Så først måtte man jo rose uret og så fortælle, hvad klokken var.

I det hele taget, at stå nede ved sådan en bred boulevard en aften... de, der har været sydpå, ved at livet begynder først, når mørket sænker sig og folk går ud og spiser, går ture på boulevarden og sådan noget. At gå ned ad sådan en bred boulevard og se en ung arbejder stå sammen med en klynge andre unge og vise sin sidste nye cykel eller knallert frem for sine kammerater og se den glæde de andre.

Enver Hoxhas hus i Tirana

Parkerne var smukke steder, hvor folk fra arbejdspladser og kontorer kunne komme og slappe af med egen mad og vin, eller det kunne købes billigt. Folk underholdt sig selv, men der var også forskellig optræden med gratis koncerter og kultur. Hele kulturlivet havde denne vekselvirkning mellem professionelle og amatører. Forfattere tog ud og diskuterede problemer med dem en bog skulle handle om, og de kunne finde på at sige: Hør her kammerat forfatter det er ikke helt sådan det er i virkeligheden.

Jeg kan huske en aften nede i sådan en folkepark, hvor vi sad og hyggede os med en flaske raki sammen med vores guider. Da nogle fandt ud af at vi kom fra Danmark, begyndte de at synge nogle af de internationale arbejdersange på albansk og dem vi kendte sang vi så på dansk. Det udviklede sig til en lang og hyggelig aften.

Til fodbold og bryllup

Da vi var dernede spillede Lyngby Boldklub mod Labinoti Elbasan, det var noget af en oplevelse. Kampen skulle spilles om aftenen p.g.a. varmen, og de albanere der skulle til fodbold i Elbasan drog af sted tidligt om morgenen. Der var et folkeliv og en folkestemning på det stadion så det var fantastisk, mens de sad og stegte og ventede på kampen skulle gå i gang.

Ud over nogle repræsentanter fra DBU og nogle journalister var vi de eneste danskere. Så vidt jeg husker vandt Lyngby 3-1 og Broe var lidt bekymret for, om vi skulle blive lynchet, men da albanerne fandt ud af, at vi var fra Danmark, var der ikke den ting de ikke ville gøre for os.

Herhjemme snakker vi meget om økologi, men at smage albansk majsbrød eller de friske grønsager eller kylling, var virkelig

enestående lækkert. Albansk mad er helt fantastisk. Det er svært ikke at drømme sig tilbage, når man fortæller om det. De fleste havde sådan en lille køkkenhave, hvor de også dyrkede blomster og vindruer, og så lavede de selv brændevin, som gæsterne blev budt. Hjemmebrænderi var tilladt uden at der var et sort marked, det var noget der blev brugt privat til festlige lejligheder.

En aften gik vi sammen med vores guider op gennem byen Berat og kunne høre musik og liv og glade dage forskellige steder. Berat er en meget gammel by, der ligger smukt op af en bjergskræning - og som det er typisk for albanere, så bankede en af vores guider på døren ind til en gårdsplads. Der blev åbnet og indenfor var en masse festglade mennesker, der sang og spiste og dansede, værterne gjorde straks plads til os tre, så vi kom med som uanmeldte bryllupsgæster til en meget hyggelig aften. Og som et typisk billede på albansk gæstfrihed fik vi en gave, fordi vi var kommet på besøg. Den venlighed og gæstfrihed og varme kan jeg stadig mærke fra mit besøg i Albanien.

Stolt historie

Albanerne er et stolt folk, og med rette, stolte af deres kultur og historie. Vi besøgte mange steder, der er forbundet med den albanske historie, især den albanske frihedskamp. Hvor Albanien som det eneste land i det såkaldte Øst-europa befriede sig selv, og endda kunne sende partisaner ind i Kosovsa og det sydlige Jugoslavien for at hjælpe med at smide tyskerne ud.

Det var meget interessant, når man i forvejen kendte lidt til albansk historie og den udvikling landet havde gennemløbet fra 1912, hvor det blev selvstændigt efter 500 års osmannisk besættelse. Fra at være fattigere end fattigt til at være det moderne samfund som vi mødte, med højteknologi, kraftværker og sværindustri, næsten selvforsynende med alting.

Samtidig kunne man se problemerne, hvor der på den ene side var højteknologisk landbrug og på den anden side oksetrukne kærre, fordi alle kræfter blev sat ind, når høsten skulle i hus.

Et fantastisk sted at besøge var Koman-dæmningen, et vandkraftværk, der var under bygning da vi var derne-

de, helt opført med albansk teknologi, uden hjælp udefra. Eller da vi så de tidligere store sumpområder i det sydlige Albanien, der nu var blevet drænet og forvandlet til frugtbare marker.

Socialismens resultater

Det var også fantastisk at komme ud og se hele deres undervisningssystem. Analfabetismen var udryddet, alle gik i skole og fik en uddannelse. Tidligere sendte Albanien folk udenlands for at få en højere universitetsuddannelse, især til Frankrig, men da vi var dernede havde de opnået et fuldt udbygget undervisningssystem, med universitet, ingeniørskole mv.. Ligeledes inden for det medicinske område var det blevet udbygget, så alle havde adgang til lægehjælp, selv ude i den mindste landsby.

Hvad jeg oplevede beviste for mig, rigtigheden af at **socialismen omsat i praksis giver resultat**. Og var med til at styrke mig politisk, forstået på den måde at: hvad kan vi ikke nå herhjemme når det bliver vores tur!

Det beviste også for mig, at det har enorme omkostninger for et land og dets befolkning at nå de resultater, og der ligger et stort arbejde i det. Og først og fremmest beviste det for mig rigtigheden og nødvendigheden af socialismen og rigtigheden og nødvendigheden af proletariats diktatur.

Albanien var det eneste land der prøvede at videreføre de rigtige principper med arbejderklassens kontrol af tingene og femårsplaner. Det gav en gode resultater, men ingen er en ø i verden, selvom Albanien var selvforsynende på de fleste områder. Så hvad der skete ude i verden, havde jo også indflydelse på hvad der skete i Albanien.

Albanien og Albanien's Arbejds Partiet med Enver Hoxha i spidsen måtte føre en kamp på liv og død mod revisionismen, og for mig at se i dag var det denne rigtige kamp, der gjorde at Albanien forblev socialistisk så lang tid som det nu blev (*til 1991, KP*), også efter at revisionisterne havde taget over i hele den øvrige del af østblokken.

Albanien's Arbejds Parti og Enver Hoxhas hårdnakkede og principielle kamp mod højreafvigelse er det, der sikrede udviklingen fra et meget tilbagestå-

Enver Hoxha på gaden
Tirana 1. maj 2007

ende land med udbredt analfabetisme, til det land vi mødte. Man fulgte den principielle linje om at udvikle sværindustrien for at sikre grundlaget for en letindustri, der kunne opfylde befolkningens behov, på trods af de tilbageslag der skete, ikke mindst da kineserne trak hjælpen tilbage (*i 1978, KP*). Bruddet med Sovjet og opgøret Hrustjovs revisionistiske ideer om, at Albanien skulle nøjes med at udvikle landbruget, så skulle sovjetunionen nok levere maskinerne, kostede også, men var afgørende og principielt.

Det levende demokrati

Alle albanere, som vi mødte, var levende interesserede i politik og velorienterede om, hvad der foregik udenfor Albanien, i kraft af tv, radio og der udkom et hav af aviser, blade og tidsskrifter. De havde lidt svært ved at forstå sådan et fænomen som arbejdsløshed - hvordan det kunne opstå og hvad det indebar. Der var ingen mangel på arbejde i Albanien. Herhjemme havde vi på den tid massearbejdsløshed, der ikke mindst ramte unge og havde haft det i næsten ti år. Som i dag fik folk ikke en støtte, de kunne leve af. De unge albanere havde svært ved at forstå at der kunne findes sådant et samfund, hvor folk ikke var sikret uddannelse og arbejde..

Albanerne var samtidig meget bevidste om både den indre og den ydre fare, for sabotageangreb. Stort set hvert år så prøvede den tidligere konges efterkommere at sætte sabotører i land fra nogle gummibåde. Der var en løbende debat om ideologiske spørgsmål.

Det albanske demokrati var meget forskelligt fra det, som vi kender. Hele befolkningen var inddraget i forhold til politiske beslutninger og udviklingen af

femårsplaner mv..

Kvinderne udgjorde et væsentlig del af det albanske samfundsliv og deltog på lige fod med mændene. Herhjemme er vi knap kommet videre end til at diskutere ligeløn. I Albanien var det for længst sikret, kvinder var flere steder ledere af fabrikker, ligesom de indtog en fremtrædende plads i kulturlivet. Hvor stor en præstation, det var, skal forstås på baggrund af den fornedrende middelalderlige religiøse og reaktionære kvindeundertrykkelse i det albanske samfund før revolutionen.

De forskellige masseorganisationer spillede en afgørende rolle, her var folk med til at drøfte udviklingen. Hele samfundslivet var gennemsyret af et aktivt demokrati, ikke bare et formelt demokrati, hvor du går hen og sætter dit kryds, men hvor man virkelig deltager i samfundsudviklingen. Og for at deltage i samfundsudviklingen er det nødvendigt med en ordentlig skole dannede og en masse viden, så man bliver i stand til at deltage aktivt, og det ikke bare er noget, der står på et stykke papir.

Det er svært at beskrive det uden at det kommer til at virke abstrakt. Det skal opleves. Ligesom det danske samfund forekom dem en smule uvirkeligt, når jeg fortalte om unge mennesker, der bare kunne gå for lud og koldt vand uden arbejde og uddannelse, og generationer der blev tabt på gulvet, så kunne det også være svært for mig at forstå det albanske samfund, der var så gennemsyret af begejstring og stolthed over de resultater, de nåede, at det virkelig var en vekselvirkning mellem teori og praksis.

Om sommeren eller efteråret tog de studerende ud på landet for at hjælpe med høsten et par uger eller en måned. Der var sikkert også brug for hænderne, men i ligeså høj grad tror jeg det var godt, at folk mødtes på tværs af deres forskellige hverdag og arbejdsopgaver og udvekslede indtryk og erfaringer og lærte hinanden at kende på en helt anden måde end vi kender til herhjemme. Det er også nødvendigt, hvis folk skal have indblik i en produktions problemer. Ved man hvordan den er, så kan man også deltage i beslutninger om udviklingen.

Sådan fungerede det på alle samfundsområderne. Og det virker jo abstrakt på os her i Danmark.

Kapitalistisk brandslukning:**Stadig flere dollarsedler på finansbålet**

Af Jan R. Steinholt

*Den finansielle supermagt er historie. De militære muskler genopstår som 'kreditgaranti', skriver Jan Steinholt i *Revolusjon, Norge**

Den såkaldte redningspakke fra finansminister Henry Paulson og centralbankchef Ben Bernanke på mindst 700 milliarder dollar (tre og en halv billion norske kroner) giver ingen løsning på krisen, heller ikke efter at republikanerne og demokraterne i Kongressen omsider klarede at enes om ingredienserne i førstehjælpskassen. Hjerteanfald lader sig ikke kurere med plaster i metervis.

Skænderiet mellem republikanerne og demokrater er led i opløbet forud for præsidentvalget i november. McCain og Obama vil for enhver pris hindre rivalen i at få æren for at "redde nationen".

Spørgsmålet er hvordan denne pakke skal betales af en på forhånd bankerot amerikansk stat, det vil sige hvordan den skal finde dækning i reelle værdier og ikke fiktive penge. Selv kraftige skatte-skærper nyter kun lidt overfor en befolkning som allerede lever på kridt.

Heller ikke finansverdenen fæster tillid til kriseløsningerne, fordi det stadig er usikkert, hvordan USA skal klare og hoste op med de dollarmængder som er nødvendige for at bjerge de skakmatte finansinstitutioner og redde dem fra deres eget udlånsshow. Paulson-pakken var knap nok blevet proklameret som en genial plan før den største sparekasse Washington Mutual klappede sammen og blev overtaget af JP Morgan, som måtte sælge 250 millioner aktier for at finansiere opkøbet. JP Morgan er nu det sidste privatbaserede halmstrå, som markedsteologerne håber på skal geleide USA ud af krisen.

Valgkampsbesvær

Folk som står uden tag over hovedet, fordi de ikke klarer renter og afdrag, er tabere uanset hvad. Det er ikke dem, som skal reddes af krisepakkerne. Der er stærk

folkelig modstand mod at finansbaronerne skal fordufte i faldskærme til milliarder af dollars, og at staten skal opkøbe de syge lån til beløb, som ligger hen imod den nominelle værdi, og altså ikke til den kraftigt reducerede markedspris. Uheldigvis for Bush-administrationen kommer krisen midt under en valgkamp, og det bliver derfor vanskeligere end ellers at fortie og ignorere almindelige amerikaneres raseri over, at de bliver siddende tilbage med sorteper.

Regeringen har samtidig tilkastet 25 milliarder dollars i kredithjælp til de tre store amerikanske bilproducenter General Motors, Ford og Chrysler. Alle tre har haft underskud i flere år og er blevet udkonkurreret af japanske og europæiske biler. Mindst en af gigantkoncernerne er truet af konkurs.

Redningsoperationer til trods: Værktøjskassen til Centralbankerne redskabskasser, det være sig Federal Reserve eller Norges Bank, er begrænsede. Uanset hvad de foretager sig med de toneangivende renter, vil det gå galt. Hvis de sætter renten ned og dermed stimulerer efterspørgslen efter kredit og øger pengemængden i omløb, vil det opmuntre til yderligere spekulation og svække valutaten. Sætter de renten op og bremser pengemængden, hæmmer det spekulationen, men samtidig bremser det op for produktionen som følge af dyrere kredit, og giver synkende eksportindtægter som følge af en styrket valutakurs.

Bankerne, som normalt låner ud til hinanden, vil i krisetider holde tilbage på sine reserver, noget som presser markedsrenterne opad på trods af centralbankens forsøg på at intervenere. Det er dette vi ser udspille sig også i det norske bankvæsen i disse dage med alle de konsekvenser, det vil få for boligkøberne.

Som eneste land i verden kan USA optrykke en ubegrænset mængde sedler for at dække sine umiddelbare behov, men selv i USA vil det nødvendigvis give sig udslag i en betydelig inflation og en svækket dollar. En svagere dollar vil på sin side bidrage til at skrue oliepriserne opad. Og den vil også gøre det mindre interessant for asiatiske og arabiske lande med store valutabeholdninger at anbringe deres reserver i amerikanske statsobligationer med minimal afkastning. Kina og Japan har længe opkøbt amerikansk offentlig gæld for at undgå yderligere undergravning af dollaren, hvad der ville ramme deres vigtige eksport til USA. Alligevel er eksporten allerede hårdt ramt, og værre vil det sandsynligvis blive. Spørgsmålet er hvor længe Japan vil se sig tjent med at være redningsplanke for en synkefærdig pram lastet med dollar. Kina har denne gang ikke forhasstet sig med at komme havaristen til ny undsætning.

Europa og Asien murrer

Selvom de europæiske centralbaner i stort omfang er trådt til for at sprøjte milliarder af euro og dollar ind i sine egne skrantende finansinstitutioner og tilsyneladende giver USA et "håndslag" ved at frigive flere dollar, så er det værd at mærke sig at et land som Kina, med gigantiske dollarbeholdninger, ikke ser nogen grund til at løbe USA til undsætning. Det samme gælder Rusland, som desuden har været nødt til at sprøjte milliarder af rubler hen til sine egne kuponklippere. Af frygt for at opleve nye krak som i den katastrofale Jeltsin-periode sidst i 90erne lukkede Putin og Medvedev handelen på Moskva-børsen, da kaos hærgede allerværst på Dow Jones og Nasdaq.

De amerikanske investeringsbanker

er nu alle historie. Det er banker, som har baseret hele deres virksomhed på andet end traditionelle banktjenester. I stedet har de specialiseret sig i opkøbsstrategier, fondsplaceringer og økonomisk ’rådgivning’. Det er blandt andet respekterede finanshuse som Lehman Bros, Goldman Sachs og Meryl Lynch, som har givet såvel monopolselskaber som stater rundt om i verden gode råd om, hvordan de skal ordne deres finanser. Venezuela var et af de lande, som fik det røde kort fra Lehman Bros for manglende privatisering og mangelfuld økonomisk bærekraft. Ikke underligt at Hugo Chavez lod sig friste til at sige tak for sidst og farvel til Lehman Bros, da sidstnævnte gik nedenunder og hjem.

Finansminister Peer Steinbrück i den tyske koalitionsregering tog bladet fra munden, da han revsede USA for ”uansvarlighed”, fordi amerikanerne har ignoreret de europæiske henstillinger om strammere markedsreguleringer. I en åben udfordring sagde Steinbrück at ”USA vi *lmiste sin status som supermagt i verdens finanssystem til fordel for flere kapitalstærke centre i Asien og Europa – Verden kommer aldrig til at være den samme igen*”, sagde han i den tyske Forbunds dag den 25. september.

-Om ti år, fortsatte han, - vil vi se på året 2008 som et fundamentalt brud.

Jeg siger ikke at dollaren vil lmiste sin status som reservevaluta, men den vil blive relativ.

Dette er sjældent kraftig kost fra en europæisk minister, som demonstrerer at EU – som selv er alvorlig ramt af krisen – prøver at udnytte situationen til at styrke sine positioner på verdensmarkedet. Det er et risikofyldt projekt. Dagligt vælter det ind med meldinger om nye europæiske banker i krise, blandt andet i Belgien, Sverige og Danmark. Enkelte spådomme går ud på at krisen kan komme til at slå endnu hårdere ind i Europa end i USA.

Farlig tillid

Hvordan tingene udvikler sig på den internationale scene afhænger nu frem for alt af de tiltag den amerikanske regering og Kongressen tager. Krisepakken i USA kan blive til tilnærmelsesvis virkningsløs, hvis ikke resten af verdens finanscentre accepterer at være med til at finansiere den. Problemet for USA er at dollaren er en kraftig svækket og overprissat verdensvaluta, og økonomiske rivaler bygger sig op på flere fronter. Den amerikanske økonomi og statsfinanserne er nu i en sådan forfatning, at dollaren teknisk set skulle være parkeret som verdensvaluta, og stå i en langt lavere vekslekurs. Når lande som Tyskland og Kina i

utvetydige vendinger påpeger, at kejseren er uden klæder, ringer alarmklokkerne både i det Hvide Hus og i Pentagon.

Det eneste som sikrer en verdensvaluta er at der er tillid til den. Papirpenge, som ikke engang kan måles mod en guldstandard, kan bare undtagelsesvis garanteres gennem ren økonomisk styrke. Tilliden må sikres gennem militære muskler. Det er i kraft af USA’s overlegne militære kapacitet, at dollaren holder stand, for nu at sige det enkelt. En væsentlig bestanddel af dette er dollaren rolle som olievaluta.

Skal USA sikre dollaren en fremtid, må USA forsikre verden om, at dollaren (og altså olien) bliver forsvaret med militære midler. De mislykkede krigsventyr i Irak og Afghanistan har kun delvis bidraget til det. Derfor indebærer finanskrisen en øget fare for, at USA kaster sig ud i nye militære eventyr, for eksempel mod Iran. Indenrigspolitisk kan det også være et gunstigt træk for på ny at samle amerikanerne under chauvisnismens flag. Det kan vende opmærksomheden væk fra krisevirkningerne og give en ’ekstra’ forklaring på skatteplyndringen af almindelige mennesker.

Resten af artiklen behandler norske forhold og medtages ikke i denne udgave af KP, men kan læses på kpnet.dk

Le Feyt erklæringen - Noter Fortsat fra midtersiderne

1. Retten til selvbestemmelse, national uafhængighed, territorial integritet, national enhed og suverænitet uden ydre indblanding er blevet bekræftet utallige gange af et antal FN organer, inkl. FNs Sikkerhedsråd, FNs Generalforsamling, FN Kommissionen vedr. Menneskerettigheder, Den Internationale Lov Kommission og den Internationale Domstol. Princippet om selvbestemmelse fastslår, at hvor magthandlinger er blevet taget for at undertrykke denne ret, kan magt anvendt for at modvirke dette og opnå selv-bestemmelse.

Kommissionen vedr. Menneskerettigheder har rutinemæssigt bekræftet lovligheden af kamp imod besættelse med alle tilrådighed stående midler, inkl. væbnet kamp (CHR Resolution no. 3 XXXV, 21 febr. 1979 og CHR Resolution nr. 1989/19, 6 marts 1989). Eksplicit vedtog FNs General Forsamling Resolution 37/43, 3 December 1982: ”Genbekræfter lovligheden af befolkningers kamp for uafhængighed, territorial integritet, national enhed og befrielse fra kolonial og udenlandsk dominans og udenlandsk besættelse med alle tilrådighed stående midler inkl. væbnet kamp.” (Se også FN Generalforsamling resolutioner)

2. Artikel 1 (4) af 1st Additional Protocol to the

Geneva Conventions, 1977 anser selv-bestemmelses kampe som internationale væbnede konfliktsituationer. Geneve Deklarationen om Terrorisme fastslår: ”Som tilbagevendende anerkendt af FN’s Generalforsamling har befolkninger, der kæmper imod kolonialistisk dominans og fremmed besættelse og imod racistiske regimer i udøvelsen af deres ret til selv-bestemmelse retten til at bruge magt til at gennemføre deres mål indenfor rammerne af international humanitær lovgivning. En sådan lovlig brug af magt må ikke forvexles med internationale terrorist handlinger.”

3. Nationale befrielsesbevægelser anerkendes som konsekvenser af retten til selv-bestemmelse. I udøvelsen af deres ret til selv-bestemmelse har befolkninger under kolonialistisk og fremmed dominans retten ”til at kæmpe ... og at søge og modtage støtte, i overensstemmelse med charterets principper” og i overensstemmelse med Deklarationen vedr. on Principperne for International Lov vedrørende Venskabelige Relationer og Samarbejde mellem Stater.

4. Erklæringen vedr. Principperne for International Lov vedr. Venskabelige Relationer og Samarbejde mellem Stater (General Assembly Resolution 2625 (XXV)) citerer princippet om at, ”Stater skal afstå i deres internationale relationer fra truslen eller brugen af magt imod en hvilken som helst stat, eller som i enhver anden henseende er uforenelig med de Forenede Nationer’s formål.” Individuelt og kollektivt vil

Irak og dets naboer være forpligtet til at afstå fra alle former for indblanding i andre stater’s anliggender. Individuelt og kollektivt vil Irak og dets naboere også være forpligtet til samarbejde og udvikling på basis af forhandling, voldgift og gensidige fordele.

5. Artikel 41 (2) af de Forenede Nationer’s Internationale Lov Kommission’s Foreløbige Artikler vedr. Statslig ansvarlighed, der repræsenterer reglerne for sædvanemæssig international lov (vedtaget i UN General Assembly Resolution 56/83 of 28 January 2002, ”Stater’s ansvar for Internationalt forkastelige Handlinger”), forhindrer stater i at drage nytte af deres egne ulovlige handlinger: ”Ingen stat må anerkende en situation skabt i kraft af et alvorligt brud (på en forpligtelse med rod i en uigenkaldelig norm i generel international lov)”; Section III, UN General Assembly Resolution 36/103 of 14 December 1962, ”Erklæring vedr. utistedeligheden af Ingriben og Indblanding i Staters interne Anliggender”.

6. Erklæring fra the Jury of Conscience, World Tribunal on Iraq, Istanbul, 23-27 June 2005.

7. Det Internationale Anti-besættelses Netværk er en koalition af grupper, der forholder sig solidarisk med den irakiske befolkning og for irakisk suverænitet imod den amerikansk ledede besættelse af Irak. Den blev etableret i april 2006 på det Internationale Seminar i Madrid vedr. mord på irakiske akademikere og sundhedspersonale.

Vi bindes på pung og hånd

Udtalelse fra APK og DKU-Kbh

Er der noget de københavnske levebrøds-politikere er enige om hvert fjerde år til valget, så er det løfter om at de ældre, børn og unge skal have bedre kår.

Er der noget, der er lige så sikkert, så er det, at budgetterne hvert år – med skiftende partier bag – vender den tunge ende nedad.

Også i år.

Ritt Bjerregaard har gjort det for vane at løbe fra store løfter. Hendes garantier om 5.000 boliger til 5.000 kroner i husleje bliver ikke det fjerneste realiseret inden næste års nyvalg. Den fordækte nye plan er – hvis der nogensinde kommer nogle boliger – at lejeren undgældes en del af omkostningerne, hvilket skal indfries ved fraflytning eller død til en reel pris på den anden side af 7.000 kr. pr. måned!

I år afgav hun løfte om, at vore københavnske børn ikke skulle udsættes for besparelser. Det holdt heller ikke stik: Kommunen kan nu ikke opretholde pasningsgarantien af de unge. Planen for de nye klubpladser er blevet udskudt. Fritidshjemmene bespares.

Skolerne, lærebøger og materiel forfalder stadig støt og stabilt.

De ældre behandles stadig ringere, og skandaler på plejehjem og psykiske institutioner vedbliver. Det nødvendige personale er sparet væk. Faget respekteres ikke.

Skattelettelser i min bare ...

Til gengæld praler forligspartierne af at kunne præsentere en skattelettelse på 0,2 pct. svarende til 30 bruttokroner om måneden i snit. Det kan vi købe 2 liter mælk for, når lønnen udbetales i nettokroner. Alene i det seneste år er priserne steget med omkring 20 pct! Det batter som en skrædder i helvede.

Der bruges milliarder på krig og krise

Samtidigt er det skatteborgerne, der betaler regningen for 6 års krig i Irak og Afghanistan 2.000 km. fra vores grænse – mod folkeslag, der aldrig har gjort os noget.

Vi er nu også udset til at skulle betale regningen for den kapitalistiske krise. Banker bukker under på grund af spekulation, som de har tjent milliarder på. Når staten overtager konkursboerne er det skatteborgerne, der igen betaler.

Vend den anden kind til...

Ritt Bjerregaard har gjort et stort spinnummer ud af at være tvunget til at indgå forlig med højrefløjen: Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti. For den almindelige københavnere kan det være svært at se forskel på de tidligere års budgetter til venstre i salen.

SF og Enhedslisten har smykket sig med borgmesterkæder; men til hvilken

gavn?

Har de fostret eller understøttet de folkelige bevægelser krav om bedre levevilkår, som med hundredtusinder har synliggjort sig i de københavnske gader i denne valgperiode?

Hvor megen larm lavede de, da sosu'erne var på barrikaden i 8½ uge? Kunne man høre dem?

Da ungdommen protesterede aktivt imod rydningen af Ungeren, blev de svinet til af venstrefløjen.

Vi skal ikke takke SF og Enhedslisten for, at der i dag eksisterer et nyt Ungdomshus.

Det er ungdommens egen fortjeneste med en vedholdende kamp for et retfærdigt krav!

I stedet lægges vi i bånd

Det seneste skud på stammen er indførelsen af en lang række og omfattende visitationszoner, som angiveligt skal bruges mod bandekrige; men det er den almene befolkning med fokus på ungdom og indvandrere, der terroriseres af strømere og hæmningsløse uro'ere.

Her har vi terroren.

Nok er nok...

Vi skal ikke vente på næste års valgflæsk, før der sættes en stopper for vanviddet.

Ungdommen, Velfærdsbevægelsen og sosu'erne har vist vejen: Massekamp.

Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund

Arbejderpartiet Kommunisterne
i København

Overalt

*træder de frem og udtrykker sig
på en belærende måde,
og i antal vokser de som muldvarpeskud,
og deres hverv betinger
at de altid underlægger sig den herskende mening,
og selvfølgelig udtrykker dennes holdning
, og ligeså selvfølgelig modtager en løn
der løfter dem op blandt de førende,
- deres stillingsbetegnelse,
- kommunikations-konsulent.*

N.B

Netavisen

Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag

www.kpnet.dk

Sammenhængskraften er i fare!

Et levende samfund har brug for børn. I mange år er antallet af fødsler faldet og den store overvægt af gamle bruges som begrundelse for at pine de sidste rester ud af arbejdskraften. Det er ikke faldet vores mandige statsminister ind, at det måske ville hjælpe mere at forbedre sædkvaliteten hos danske mænd.

Der er ellers masser af viden om stoffer, der kunne forbydes, men der er ingen vilje til at tale landbruget og medicinalindustrien imod.

Nogen årsager til forringet fertilitet hos mænd

Samlet fra avisartikler indenfor den seneste måned!

Pesticidforurening med HCB, hexaklorbenzen (tilladt indtil for få år siden, nu internationalt forbudt), et middel mod svampesygdomme. Stoffet giver tykke børn. Selv en lille overvægt forringer sædkvaliteten samt giver øget abortrisiko.

Phytoøstrogener, 15 forskellige plantehormoner, findes i en mængde, der påvirker mænds fertilitet i bla. pulverkaffe, nødder, peanuts, mørkt øl, rødvin og soyabønner.

Diobutyl, ftalat findes bla. i pizzabakker. Det påvirker mænds sædkvalitet og modvirker mandligt kønshormon.

Paroxentine, der bruges i antidepressionsmidlet Seroxat fra GlaxoSmithKline skader mænds sædkvalitet. For to år siden fandtes samme virkninger for sertraline og citalopram i hhv. Lustral og Cipramil fra Lundbeck. Stoffene er i familien parabener, som findes under mange navne, bl.a. E216 og propyl-p-hydroxybonzoat.

I det flydende Panodil Junior findes propylparaben, som er helt forbudt i fødevarer! Og 2 andre parabener fra EU's liste over muligt hormonforstyrrende stoffer. De kan være medvirkende til lav sædkvalitet, testikler der ikke falder på lads i pungen og testikelkræft. GlaxoSmithKline vil ikke fjerne stofferne fra produktet fordi det optræder i meget små doser,

»Hvis alle producenter siger, 'vi bruger det i så lav dosis, så det spiller ingen rolle', så har vi et problem, for det er summen af alle de parabener, vi bliver udsat for tilsammen, der kan give de skadelige effekter«, vurderer Anne-Marie Andersson, forskningsleder på Center for Vækst og Reproduktion ved Rigshospitalet.

Oppløjningen af braklægningsjorden bliver således endnu en årsag til faldende fødselstal. De randzoner, der var buffere og sørgede for mindre udledning af kvælstof, fosfor og sprøjtegifte er indenfor det seneste år i vidt omfang blevet opdyrket.

Lidt facts om opløjning af braklægningsjorder

Loven blev hastet igennem i september 2007, først i EU siden herhjemme. Der blev ikke tid til at vente på at eksperterne udtalte sig og det der allerede var udtalt, blev overhørt.

På et år er 830 km² (= Bornholm + Læsø + Samsø) – ud af 1480 mulige - opløjet og ødelagt som naturområder, yderligere 370 km² (= Langeland + Ærø) er i fare.

Oppløjningerne truer i forvejen truede dyr (mus og harer, vandsalamander og markfirben), fugle (agerhøne og vibe) og planter (kællingetand og vilde orkidéer) og er således også en trussel mod en artsrigdom, der er en del af grundlaget for andet liv.

En undersøgelse fra DMU, Danmarks Miljøundersøgelser viser at halvdelen af vandløbene, to tredjedele af søerne og stort set alle fjorde får flere forurenende stoffer end de kan tåle.

Landbrugets forbrug af pesticider er vokset indenfor de n eneste 5 år.

For få dage siden mødtes fødevarerminister Eva Kjer Hansen (V) og miljøminister Troels Lund Poulsen (V) med Danmarks Naturfredningsforening og Dansk Landbrug. Hvorefter fødevarerministeren straks lovede at "En ny pesticidhandlingsplan skal indeholde meget mere kon-

krete mål, hvis landbrugets forbrug af sprøjtegift skal ned. Desuden skal der være en meget strammere styring, så man sikrer sig, at de krav, man stiller, rent faktisk virker efter hensigten." Netop det, der stod i rapporten fra Rambøll Management om den pesticidhandlingsplan, der har reguleret landbrugets pesticidforbrug de seneste fem år.

Og i dag hiver statsministeren "den store natur- og landbrugsplan Grøn Vækst" op af posen. Den skal der nok gro mug på før vi får 'grøn vækst'.

Man sætte ølse for, man sætte ølse bag, pølsen bevarer dog sin smag – når det handler om landbrugets og medicinalindustriens indtjening må folkesundheden komme i sidste række.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Hvem skal nu betale?

Der er lagt i kakkelovnen for den danske arbejderklasse med alle dens udstødte. Ethvert krisetiltag begrundes med den finansielle krise og de økonomiske vanskeligheder – og der *er* krise. De mest indsigtfulde sammenligner det med 30'ernes krise, mens de mest blåøjede taler om, at den amerikanske kapitalindsprøjtning vil vende markedet. Den danske regering beroliger os med, at ”den danske økonomi er robust”. Mage til bavl skal man lede længe efter.

Den globale kapitalistiske økonomi træder ind i en recession, der vil få mærkbare følger i en lang periode og kunne mærkes i dybden. USA befinder sig allerede i recessionen. Kina og Japan kunne have trukket tæppet væk under den amerikanske dollar ved salg af den vigende valuta, der er pumpet skyhøjt op i falsk værdi. Det ville imidlertid have trukket dem selv med ned, da de med egne kolossale reserver af dollars selv har bundet sig til denne kurs. EU er i dyb krise – og på vej dybere ned. Island er på bankerottens rand.

Krisen har forplantet sig til stort set alle kapitalistiske sektorer: bolig, finans, kreditkort, valuta, statsfinanser, you name it.

Nu er turen kommet til den kapitalistiske økonomis kerne: vareproduktionen – i form af en åbenlys overproduktionskrise. Den er forsøgt udskudt med produktion af militært isenkram uden samfundsværdi, med enorme skattelettelser til de rige og med opskruede priser på fast ejendom. Alt sammen for at fremme køb fra stadigt voksende lagre af varer som følge af overproduktionen.

Over hele verden troede tåbelige finanseksperter, statsministre og regeringer, at de kunne ride uden om bølgen. I stedet har de skubbet krisen foran sig som en voksende snebold. Det er denne, der nu ryster deres

Kapitalen ligger, som den har redt: i dyb krise. Lad dem ikke tørre deres snavsede sengetøj af i os.

Faglig kommentar

finansimperier, som var det korthuse.

Der er imidlertid ikke den mindste grund til at have ondt af dem. Der er masser af profit og luksus at tage af. I 1989 var det bestemmende danske aktieindeks OMXC 20 sat til 100. Det steg på mindre end 20 år til indeks 500, som det stod på for nogle måneder siden. I dag er det blot faldet til 2005-niveau: 350. Det amerikanske Dow Jones er på 2002-niveau.

I denne situation vælger USA og mange andre stater alligevel at forære spekulanterne milliarder af skattedollars – stjålet fra skatteyderne, hvortil man kun i ringe omfang kan regne spekulanterne med.

Men det vil ikke redde kapitalen fra krisen. Som de mest objektive økonomer påpeger: Det er som at pisse i bukserne på en kold vinterdag. Det varmer kun i kort tid.

Kapitalen befinder sig i krise, og den skal gennemleves. Når den kommer ud på den anden side, harmonopolerne benyttet den til at få rensset ud blandt de mindre konkurrenter og styrke egne positioner. I denne proces er arbejderne og de fattige udset til at betale omkostningerne.

Herhjemme har statsministeren fremskyndet arbejdsmarkedskommissionens rapport med et år. Den skal nemlig falde nu, hvor titusinder af fyresedler (foreløbig opgjort til 40.000) stadig

ligger i direktionernes skuffer, så den kan gennemføres, inden arbejdsløsheden bliver alt for tydelig. Forhandlingerne bliver ført med arbejdsmarkedets parter som deltagere, og LO signalerer forståelse om myten at der er mangel på arbejdskraft. *Der lægges op til:*

– Reducering af dagpengeperioden til to år, altså en halvering.

– En udsættelse af efterlønsalderen på to år, altså en reduktion fra fem til tre år.

– Tvungen opsparing på 1% yderligere til den Særlige Pensionsfond (SP).

– En arbejdstidsforlængelse på fem timer om ugen stjålet fra overarbejdstakst og ferie.

– Sygefraværet skal nedskrives, altså angreb på vores hidtidige legitime ret til sygedage med betaling.

– Forøget import af arbejdskraft fra EU, altså yderligere tryk på lønnen.

Hertil kommer, at titusinder bliver fyret, ryger på dagpenge, og lige så mange stødes på kontanthjælp. Prisstigningerne og inflationen fortsætter, reallønnen udhules. Titusinder teknisk insolvente går på tvangsauktion. Den i offentlig service skæres yderligere drastisk ned.

Fogh kunne ved Folketingets åbning tirsdag i ro og mag fremlægge regeringens reaktionære politik, uden at skulle skele til næste dags overskrifter om folkelig modstand. Men det store parlamentariske flertal, der spænder fra DF til og med SF er grundlæggende set enige om samtlige væsentlige hjørnestene i dansk politik: medlemskab af Nato og EU, krigs- og krisepolitik.

Derfor blev de hundredtusinder ”socialistiske ballademagere” ikke synliggjort. Socialdemokraterne, SF og ”bevægelsespartiet” Enhedslisten fandt det simpelthen ikke opportunt.